

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

İKİLİ İKTİDAR

- Devrimin Artan Olanakları
- İktidar Odağı Yaratılmalı
- Seçim Parantezinden Geriye Kalanlar
- Sermayenin İskambilden Şatoları
- Aysun Bozdoğan Anıldı
- 2 Temmuz Sivas Anmaları

DÜNYA EMEĞİN OLACAK

DEVİRİMİN ARTAN OLANAKLARI

Oportünizm ve onun ileriye gitmiş, olgunlaşmış hali olan reformizm Türkiye ve Kürdistan'da devrimin koşullarının oluşmadığını ileri sürerken, proleter devrimci komünizm ise devrimin koşullarının oluştuğunu ve olgunlaştığını söylüyor. Onlar kendi görüşleri için toplumdan ve politik ortamdaki dayanaklar, kanıtlar gösterirken, biz de aynı şeyi yapıyoruz. Şu farkla ki, bizim kanıtlarımız çok güçlü ve zengin, onların ki ise çok zayıf ve yetersiz.

Sınıf mücadelesinin gelişimi ve politik durum, devrim için yeni olanaklar, yeni kanıtlar sunuyor. Ortaya çıkan her yeni olanak, proletaryanın devrimci mücadelesini biraz daha güçlendiriyor. Fakat küçük burjuva hareketlere sorarsan, politik gelişmeler bize hiçbir yeni olanak sunmuyor; tersine bu olanakların ne denli yetersiz olduğunu gösteriyor. Örneğin onlara göre, seçimlerde burjuvazinin şu ya da bu kanadının diğerleri üzerinde zafer sağlaması, emekçilerin devrimci mücadelesini zayıflatan bir etkidir. Bize göre ise tam tersine, burjuva güçlerin birbirini dışlaması, zayıflatıp yıpratması emekçilerin devrimci mücadelesini güçlendiren bir gelişmedir.

Bugüne kadar burjuvazinin tüm eğilimleri, renkleri, partileri sırayla iktidara geldi ve hepsi de yıprandı, gözden düştü ve kendini tüketti. Yıllarca iktidarda kalanlar, şimdi hiçbir varlık gösteremiyorlar. Yine yıllardır muhalefette olanlar iktidara gelmeleri sonucu yıpranıp gidiyorlar. Bir burjuva eğilimin tükenmesi için iktidara gelmesi yeterli oluyor. İktidar burjuva partilerin, burjuva sınıfsal özlerini açığa çıkarıyor ve bu özün halk karşıtlığı karakteri kısa bir uygulama sırasında kendini hemen sergiliyor. Kitleler yapılanlara bakarak, iktidar hakkında karar veriyorlar ve yapılanların kapitalistlerin lehine, kendisinin ise aleyhine olduğunu görüyor, anlıyor, yaşıyor.

Burjuva partileri biçimsel olarak, söylem olarak birbirinden ne denli farklı olduklarını söylese de, özsel olarak aynıdır. Kapitalistler aynı temele dayanırlar, aynı sömürücü sınıfa hizmet ederler. Kapitalist toplumsal sistemde burjuva egemenlik koşullarında başka türlü olmaz. Politika sınıfsaldır. Her parti toplumu oluşturan karşıt sınıfların birisinin sınıfsal çıkarlarını temsil eder. Tekelci sermayenin egemen olduğu koşullarda iktidara gelen her burjuva partisi egemen olana, tekelci egemenliğe hizmet etmek zorundadır. Bu yüzden iktidara geldikten sonra muhalefetteyken söylediklerinden farklı bir politika izlemek zorundadır. Muhalefetteyken halk kitlelerinden yana görünür. Çünkü emekçilerin desteğini almadan iktidara gelmeyeceğini bilir. İktidara geldikten sonra ise büyük sermayenin, emperyalist sermayenin programını uygular. Halkın desteğini olarak iktidara gelir, sonrasında ise egemen kapitalistlerin çıkarlarını savunur. Kısacası her burjuva partisi bu süreçten geçti ve bir

süre sonra kendini bitirdi.

Tarihin etkin yönünü oluşturan, etkin bir rol oynayan proletaryanın devrimci partisi, sürecin edilgen bir izleyicisi durumuna düşmez; gelişmeler emekçilerin kurtuluşu yönünde müdahale eder. Burjuva güçler birbirlerini ne kadar yıpratıp yalnızlaştırırsa da, salt bu yüzden emekçiler kurtulamaz. Sosyal kurtuluş için devrimci partinin toplumu altı üst edici eylemleri gerekir.

Burjuvazi toplumu artık tek başına yönetmiyor. Topluma kendi imajına göre biçim vermiyor. Burada küçük burjuvaziyi yardımı çağırmak zorunda kalıyor. Orta sınıfların desteği olmadan emekçi kitleleri yönetemez. Büyük burjuvazi, tekelci sermaye, egemenliğini orta sınıfları çeşitli biçim ve yollarla yönetime katarak, onlara dayanarak sürdürebiliyor.

Küçük burjuva hareketler şimdiye dek çeşitli biçimlerde bu desteği tekelci sermaye güçlerine verdiler. Onlar sermaye güçlerine desteği emekçi kitleleri oyalayarak, düzen içinde beklentiye sokarak, devrimci durumu yadsıyarak, devrimi ileriye erteleyerek verdiler. Yıllarca süren reformist ve oportünist güçlerin desteğine karşın, burjuvazinin, onun çeşitli politik güçlerinin güçsüzleşmesi yıpranması ve tükenişi sıçramalı olarak devam etti.

İşçi sınıfının emekçilerin, Kürt halkının, devrimci gençliğin mücadelesi burjuvazinin açmazını, çelişkilerini ve bunalımını derinleştirdi.

Küçük burjuva hareketlerin desteği, sermaye güçlerini açmazlardan ve bunalımlardan kurtaramayacaktır. Sınıf çatışması, isyanlar, ayaklanmalar, toplumsal siyasal olaylar çok yoğun. Bütün bu olayların temelinde keskinleşen emek sermaye çelişkisi, toplumsal karşıtlık ve ilişkilerin yarattığı gelişim var, sistemin krizi var. Kitlelerin devrimci öfkesi var, devrimin emekçilerin kurtuluşunun dayattığı zorunluluk var.

Tekellere ve tekellerin iktidarına karşı mücadele keskin, şiddetli, devrimci biçimde artmıştır. Devrimci mücadele, devrimci durum ve bu toprakların devrime gebe olması, burjuva toplumun çelişkilerini, açmazını, istikrarsızlığını dengelessnessini ve bunalımını derinleştiren bir etmendir.

Devrimci kriz dönemleri, emekçi sınıfların devrimci kitlelerin eski toplumsal düzeni yıkmaya giriştiği ve yeni bir toplumsal düzen kurmaya yöneldikleri devrimci dönemlerdir. Böylesi kriz dönemlerinde, böylesi devrimci dönemlerde, tekelci sermaye artık eskisi gibi egemen değildir. Bu yüzden dengesini yitirmeye başlamıştır. Halk yığınlarının hücumcu, saldırgan, ayaklanmacı bir anlayışla davranması bu dengelessnessi daha ileri noktaya götürüyor.

Egemenler, burjuvazi bugüne dek halk kitlelerinin apolitik durumundan, yani henüz politik yaşama uyanmamış olmasından sonuna kadar yararlandı, onları uyuttu, aldattı ve yönetebildi. Bugün ise halk yığınlarını yönetmek bur-

juvazi için artık çok zor. Çok zor çünkü artık, eğitilmiş, politik mücadeleye atılmış, yıllarca devrimci mücadeleden geçmiş, deneyimli kendi koşullarının ve durumlarının farkına varmış bir kitleyle karşı karşıya. Politize olmuş, bilinçli, örgütlü, mücadeleciler, devrimci kitleleri eskisi gibi yönetemiyor, onlar üzerinde gerçek anlamda egemen olamıyor. Burjuva sınıf eskisi gibi egemen değildir, emekçi kitleler ise burjuvazinin egemenliğini devirmek ve kendi egemenliklerini kurmak için savaşımını her gün biraz daha yoğunlaştırıyor.

İşçilerin, halkların devrimci mücadelesinin yükselişi çok belirgin. Burada bütün sorun gelişen yığınsal devrimci savaşımı hangi bakış açısıyla ele alacağımız ve hangi hedefler doğrultusunda yönlendireceğimizdir.

İşçilerin, emekçilerin, yoksul köylülüğün, gençliğin mücadelesini, eylemlerini, isyan ve ayaklanmalarını devrim, iktidar ilişkisi ve hedefiyle bağlantılı olarak ele almalıyız. İktidar hedefi yoksa, kitlelerin kendiliğinden eylemlerinin peşinden sürüklenmek kaçınılmaz olur. Sen olaylara bir yöne vereceğine, olaylar seni kendi etkisine alır. Devrimci politik bir perspektif ve amaç olmadan burjuva diktatörlüğün sınırları aşılamaz.

Küçük burjuva sol hareketinde egemen olan anlayış güncel iktidar perspektifinden ve ufkundan yoksunluktur. Eğer mücadelenin bağlanacağı devrimci bir hedef yoksa burjuva sınıf egemenliğine ve düzenine yönelik sol muhalefet çizgisinin ötesine varamazsın. Kapitalist düzenin sınırlarının ötesine ise muhalefet anlayışıyla değil, devrimci mücadele anlayışıyla gidilir.

Devrimci komünizm, devrimci iktidar ve emekçilerin kurtuluşu bakış açısı hedefiyle emekçilerin ve sömürülenlerin mücadelesine ve olaylara yön verir. Kitlelerin mücadelesini geliştirerek ilerlete ilerlete iktidara varmak değil, emeğin devrimci iktidarı hedefiyle, emekçi yığınların eylemlerine ve mücadelesine yön vermek.

Politik hedefi, devrimci stratejisi devrimci iktidarın ele geçirilmesi olan devrimci işçi sınıfı hareketi ve onun devrimci partisinin güncel taktiği de şu biçimde ifade edilir: Kitleler ile en sıkı bağların kurulması, sınıf ve kitle eylemlerinde aktif olarak yer almak, emekçileri iktidar hedefiyle yönlendirmek, eylemleri devrime dönüştürmek, devrimci propaganda ve ajitasyonu genişletmek, devrimin güncelliğini, zorunluluğunu ve kaçınılmazlığını en geniş kitlelere anlatmak, oportünist ve reformist anlayışı teşhir etmek, yığınları gerçek devrimci mücadele çizgisinde birleştirmek; onları parti çizgisine ve politikalarına kazanmak, parti önderliğini sınıf ve kitle mücadelesinin her alanında gerçekleştirmek.

C.DAĞLI

SEÇİM PARANTEZİNDEN GERİYE KALANLAR

AKP, girdiği üçüncü genel seçimden de oyunu artırarak çıkınca, başvezinin klozetinde mikroskopla boncuk arama çabaları mide bulandırmaya başladı. Yakın zamanın bu en dar kafalı, en bilgisiz, külhanbeyi kostaklaması dışında bir ustalığı bulunmayan bir şahsın, meğerse ne kerametleri varmış. Boşuna dememişler, şeyh uçmaz, cemaat uçurur. Tekelci basın kimi soğukkanlı yazarları, bu seçim başarılarını iyileştirilen sağlık hizmetlerine, AKP dönemi boyunca derin ve yıkıcı bir ekonomik çöküş yaşanmamasına bağladı. Nedenleri konusunda ayrılırsalar da, bilcümle sermaye sözcülerinin sevinci ortaktı.

Arap devrimlerinin ve Avrupa'da artık sınırlarımıza dayanmış isyanın kahredici ateşi ortasında, Türkiye'nin hükümet partisi rekor oyla seçiliyordu. Sermaye, korkularının en büyüğünü, seçimlerin sıcak battaniyesi altına bir süre gizleyebilirdi. O yüzden, seçimden önce ağza alınmadık küfürlerle birbirlerine saldıranlar bir anda gevşemiş, başka her yerde kan davası başlatabilecek lafları, alan memnun, veren memnun havasında kabullenip uygun görmüşlerdi. Ne de olsa, harcanan trilyonlarla, tüm devlet aygıtının harekete geçirilmesi ve reformist, oportünist hareketlerin gözardı edilmeyecek katkısıyla, genel seçimler kazasız belasız atlatılmıştı.

Asıl Hedef Boykot Cephesi

Leninist Parti bu seçim sürecinde boykot şiarını yükseltti, emekçileri seçim sandığına değil, devrimi örgütlemeye çağırdı. Sonuçlar açıklandığında görüldü ki, katılım oranı % 87. Önceki seçimleri de aşan bir orandı bu. Birden bire ne olmuştu da tüm köşe yazarlarının "tarihin en heyecansız seçimi" ilan ettikleri, anketçi şirketlerin, kararsızlar yüksek oranını şaşırtıcı buldukları bir seçimden, en yüksek katılımlı seçim çıkmıştı. Tekel sözcüleri, bu derin çelişki konusunda tek laf etmemek için anlaşmış gibiler. Tıpkı, başka mide bulandırıcı iddialar konusunda sustukları gibi.

Çok değil, seçimlere günler kala, bir grup CHP vekili YSK'ya başvurmuş, seçmen listesinde görünmeyen milyonlarca insanın oyunun, doğrudan hükümet partisine sayılacağı iddiasını gündeme taşımışlardı. En az 5 milyon oydan bahsediliyordu ve bunların tutarlı bir boykot tavrıyla sandığa gitmeyenlerden oluştuğuna hiç kuşku yoktu. Vekiller, iddialarını kanıtlayacak verilerin MERNİS projesi veritabanında bulunduğunu, fakat bu

Devrim, politik karakteri faşist bir egemenlik altında, parlamenter mücadele konusunda sermaye ile rekabet edemez. Sermaye, bir yanda bu faşist baskı aygıtını harekete geçirerek, öbür yandan dağınık, moralsiz, çökmüş halk kitlelerini kazanmak için trilyonlar harcayarak, genel seçimler üzerinden her zaman avantaj sağlayabilir. Fakat devrim, sandıklarda değil, sokaklarda güçlüdür, sermayeye karşı ancak devrimci mücadele yöntemlerine dayanarak rekabet edebilir. Devrimci emekçi kitlelerin gerçek enerjisi, yaratıcılığı, genel kitle ile kurduğu ilişkiler, onları tarafsızlaştırma ya da yanına çekebilme yeteneğini sadece devrimci mücadeleler alanında sergileyebilir.

konuya dair nüfus müdürlüğünden bilgi istediklerinin ertesi günü, kuşkulu bir yangınla MERNİS arşivinin yok edildiğini de söylediler. Bu çok ciddi, seçim sonuçlarını kökünden değiştiren iddialar, ne bu vekillerin kendi partileri CHP, ne de diğer muhalefet partileri sahiplendiler. Memleketin en ücra köşesindeki AKP'li yöneticilerin iki tavuk bir hindilik rüşvetlerinin bile peşine düşüp, bunları sanki dünyanın en gizli sırrı gibi dosyalamakta ustalaşan Kılıçdaroğlu dahil, bütün burjuva muhaliflerin bu son derece önemli konuda tümüyle sessiz kalmalarının anlamı üzerinde oportünizm uzun uzun düşünülmelidir. En ciddiye konularda birbirlerinin gözünü oymaya hazır düşman sermaye kamplarını, ancak son derece hayati çıkarları böylesine birleştirebilir. O hayati çıkarın ne olduğu ise apaçık: Devrim fırtınalarının ortasında, geniş emekçi yığınları parlamenter ve anayasal buldalıklıkla oyalayabilmek. Bu yüzden, 2011 seçimlerinin esas hedefi, boykot cephesi olmuştur.

Buradan hareketle, genel seçim sonuçlarının dün olduğu gibi bugün de, ne tek tek sermaye partilerinin, ne de emekçi sınıfların

gerçek politik güç ve tutumlarına ilişkin sağlıklı, güvenilir bir veri sunduğu genel kabul görmeli.

Kamusal Politikleşme

Peki ya bunca kalabalık mitingleri tekeli sermaye partilerinin kitle üzerindeki gücüne işaret değil miydi? Sermayenin, kendi gözlerini boyamasına izin vermeyenler için sermayenin bin bir hilesine karşı, devrimci uyanıklığı bir an olsun bırakmayanlar için, bunlar cevabı zor sorular değil.

Öncelikle, evet, tekelci sermaye partilerinin seçim mitingleri, yirmi yıl öncekilerle kıyaslandığında daha kalabalıktır. Ve bunun temel sebebi, artık nüfusun %70'inin dağınık kırsal alanlarda değil, kentsel alanlarda yaşıyor oluşu, ulaşım ağlarının gelişimi, hızı ve kolaylığıdır. Bu temel etmenlerin yanında, tekelci partiler seçimlerde adeta servetler harcadılar, çevre illerden miting alanlarına binlerce otobüsle, vapurlarla insanlar taşındı, bedava kumanyalar, içecekler dağıtıldı.

Eli kanlı faşist parti MHP'nin Amed'de yaptığı miting sermayenin göz boyamaya yönelik tüm sahteliklerini açığa çıkartması açısından dikkat çekiciydi. Sadece birkaç saat içinde, uzak kentlerden otobüslerle Amed'e taşınan binlerce partili, alanı doldurmaya yetti. Seçimin en az para harcayan partisi MHP'nin bu çabalarının, muazzam paralarla işe koyulan AKP ve CHP'nin kat kat daha fazla gösterdiğini düşünmemek için hiç bir neden yok. İller arası taşınıp duran göstericiler, bürokrasi ve memurların alanlarda hazır tutulması, özellikle Kürdistan'da bu göz boyamaya bizzat asker ve polislerin sivil kıyafetlerle katılması, herhangi dörtyol kavşağını neredeyse Kızıl meydan gibi gösteren Jimi Jib kamerası çekimleri... İşte tarihin en heyecansız seçimlerinde, miting alanlarını dolduran hilelerinden sadece birkaçı...

Ancak devrimci düşünmeyi bir kenara bırakanlar ya da ancak bütün bu göz boyama çabalarından kendi parlamenter yolunun güçlü kanıtlarını görmeye eğilimli olanlar, sermaye partilerinin gerçekten bu seçimde halkların ezici çoğunluğunun heyecan dolu desteğini elde ettiklerini sanabilirler. Kuşkusuz, tekelci sermaye partileri, tam da böyle bir etkiyi yaratabilmek için hileler dışında inanılmaz bir çaba sarf etti. Daha önce hiç miting yapılmamış onlarca il ve ilçede, irili ufaklı pek çok kasabada bile, görkemli miting organizasyonları tertiplendi. Böylece, ömürleri sermaye sınıfına hizmetle geçmiş

onlarca küçük parti sandıkta adeta yok olurken, geriye yalnızca iki büyük sermaye partisi kaldı.

Bu seçimlerde, geçmişin şanlı pek çok partisi de dâhil, pek çok partinin adeta sandığa gömülmesi, oldukça dikkate değerdir. Yakın zamana dek bu partiler, kıyıda köşede kalmış şehirlerin yerel eşrafına, yerel yöneticilerine, kan bağı ve aşiret vekillerine, cemaat yapılarına dayanan bir seçmen kitlesine sahip oldular. Kıyıda köşede kalmış kentlerin bu seçmenleri, genel kamusal politik ortamları hiç ilgilenmeyen, toplumun genel kaderine kendisini bağlamak yerine, dar yerel bakış açılarını tutsak, onyılların uyuşuk alışkanlıkları içinde oy kullanıyor, yerel eşraf ve yöneticilerin tercihlerine göre partiler yapıyorlardı. Parlamenter ve anayasal umutları yeniden canlandırabilmek için varını yoğunu ortaya döken, bu gibi ilçelerde de yoğun çalışma sürdüren büyük sermayenin büyük partileri, şimdiye dek toplumun genel kaderine ilgisiz bu yerel nüfusu da bir anda kamusal politik alana çekmiş oldular.

Dar ve yerel uyuşuk yaşamlarından sıyrılan bu kenar nüfus bölgeleri, şimdi gözlerini, İstanbul, Ankara gibi kamusal politikanın ve elbette kaçınılmaz olarak sınıflar mücadelesinin nabzının attığı merkezlere yönelmiş durumdadır. Sermaye yaklaşan ve sınırlara dayanan devrim tehditlerine karşı, kendi egemenliğinin en geniş kitlelere dayandığını gösterebilmek uğruna, uyuşmuş bir alışkanlık içinde yaşamlarını sürdüren milyonları da tarih sahnesinde bir rol kapmaya çağırılmış oldu. Onlarca sermaye partisinin bir anda sandıklara gömen etken, işte tam da bu, kamusal politikleşme oldu.

Mücadelenin Gerçek Zemini

2011 Seçimlerinin dikkat çekici bu yönlerini vurguladıktan sonra; devrim açısından çok daha temel ve çok daha önemli bir olguyu burada ifade etmeliyiz. Genel oy, hele ki teknelci sermayenin faşist politik egemenliği altında, devrimci kitlelerin sırtında taşınan sınıflar mücadelesinin gerçek dengesini yansıtmaz. Teknelci faşist egemenlik altında milyonlarca emekçi, politik yaşamı şekillendiren aktif unsurlar olmaktan çıkmıştır. Sermaye egemenliğinin ana dayanağı kitleler değil; ordu, polis ve adliye aygıtlarıdır.

Kapitalist kölelik altında, yoksulluğun ızdırabıyla kıvranan milyonların, proletaryayı, sermaye mi gibi tarihi bir sorun karşısında doğru karara varmaları öylesine zordur ki, devrim nüfusun çoğunluğunu ancak zaferden sonra kazanacaktır. Burjuva parlamenter sistem, en demokratik alanlarda bile, nüfusun ezici çoğunluğunu kamusal yaşamdan dışalarken, aynı zamanda bu kitleleri devrim

karşısında da pasif konuma iter. Sınıflar mücadelesi ise, ancak gerçekten mücadele eden, öz çıkarlarını tanıyıp koruma yolunda gerçekten pratik adımlar atabilen, ama öte yandan genel nüfusa oranla kuşkusuz azınlıkta kalan kalabalıklar tarafından yürütülür. Ve bu mücadelede denge, kanaatlerini dört yılda bir kurulan sandıklarda ifade temek dışında politik yaşamın hiçbir noktasında aktif yer almayan sinmiş halk kesimleri tarafından değil, ama pratik mücadele veren kitleler tarafından yaratılır.

Mısır ve Tunus'un devrimci kitleleri, kısa süre önce genel seçimlerde % 90 gibi oyları toplayan diktatörleri yere sererken, koşu bu diktatörlere oy vermeye gitmiş olan sinmiş kitleleri de taraf olmaya ya da en azından tarafsız kalmaya zorladılar. Bu devrimler, gerçek mücadele zemininin, burjuva parlamenter oyunların tamamen dışında kurulduğunu, ilerlediğini ve sonuca vardığını kanıtlıyor.

Bizdeki somut örnek ise, Hopa olaylarıdır. AKP, bindirilmiş kıtalarla binlerce kişiyi mitinge topladığı halde, sayıca daha az olan Hopa'nın devrimci emekçileri sokakları işgal etti; hükümetin başı, arkasına bile bakmadan ilçeden kaçarken, mitingte toplanan kalabalıklar adeta buhar olup uçtular. Ve Hopa sokakları, sınıf mücadelesinin gerçek unsurlarına, devrimci kitlelerle sermayenin polis gücüne kalmıştı. Bu olay aynı zamanda devrimin, şimdilik sermaye partilerinin peşinden koşan kalabalık bir nüfusu, bir anda tarafsızlaştırabilme kapasitesine sahip olduğunu da kanıtlar.

Devrim Ancak Sokaklarda Güçlüdür

Devrim, politik karakteri faşist bir egemenlik altında, parlamenter mücadele konusunda sermaye ile rekabet edemez. Sermaye, bir yanda bu faşist baskı aygıtını harekete geçirerek, öbür yandan dağınık, moralsiz, çökmüş halk kitlelerini kazanmak için trilyonlar harcayarak, genel seçimler üzerinden her zaman avantaj sağlayabilir. Fakat devrim, sandıklarda değil, sokaklarda güçlüdür, sermayeye karşı ancak devrimci mücadele yöntemlerine dayanarak rekabet edebilir. Devrimci emekçi kitlelerin gerçek enerjisi, yaratıcılığı, genel kitle ile kurduğu ilişkiler, onları tarafsızlaştırma ya da yanına çekebilme yeteneğini sadece devrimci mücadeleler alanında sergileyebilir. Reformizm, bu temel politik gerçekleri tamamen bir yana bırakarak, seçimler yoluyla emekçi iradesinin açığa çıkacağı boş hayalini pompalayıp durdular. Sonuç, her zaman, hem kendileri hem de arkalarına taktıkları kitleler açısından hüsrana oldu.

Kürt halkı açısından ise bu seçimlerin

parlamenter yolu onaylamakla pek az ilgisi vardı. Onlar seçim sandıklarına, ancak UKH yöneticilerinin "Bu bir özerklik referandumudur" sözlerine ikna oldukları için gittiler. Seçim dönemi boyunca, sermaye güçleriyle miting yarıştırmak yerine, şiddetli isyanlarla, kavgayla, sokaklarda sermaye partilerini kovalayarak, sandıklardan istedikleri sonucu çıkartmayı başardılar. Kuşkusuz, biçimsel demokratik sınırları açısından, devrimci mücadele yöntemlerini yoğun olarak sergilemeden, bu sonucu almaları oldukça zordu.

Domino Taşları Diziliyor

Oldukça yoğun bir devrimci ortam içinde gerçekleşen genel seçimlerin, hem bu ortamdan etkilenmesi, hem de etkilemesi doğal olanıdır. Hiçbir sosyal olay birbirinden bağımsız ve yalıtık değildir.

Marx, Louis Bonaparte'ın 18. Brumaire'i adlı eserinde şu dikkat çekici satırlara yer veriyor:

"Ama devrim, işini sonuna kadar götürür. O, araştıran ancak henüz geçiyor. İşini yöntemle yürütüyor. 2 Aralık 1851'e kadar (Bonaparte'ın parlamentoya feshettiği darbenin tarihi -bn.) hazırlıklarının ancak yarısını tamamladı, şimdi de öteki yarısını tamamlıyor. Devrim, sonunda devirebilmek üzere, parlamenter iktidarı ilk önce yetkinleştiriyor. Bir kez bu ereğe varduktan sonra, yürütme gücünü yetkinleştiriyor; onu en yalın ifadesine indiriyor; onu tecrit ediyor; bütün tahrip kuvvetlerini onun üzerinde toparlayabilmek için bütün kendi kusurlarını ona yöneltiliyor ve o hazırlık çalışmasının ikinci yarısını tamamladığı zaman, Avrupa yerinden sıçrayacak ve bayram edecek. İyi kazmışsın koca köstebek!"

Bizim koca köstebek de işbaşında. Bütün partilerin ve sınıfların kendi iradeleri ve planlarından bağımsız, işini yöntemle sürdürüyor, sınıfların nesnel ilişkilerini, birbiriyle olan sosyal politik bağlarını hazırlıyor; bu nesnel ilişkilere dayanarak iktidarı biçimlendiriyor. Bu topraklarda devrim sermaye sınıfını, köşede bucakta ne kadar yığın varsa onlara kendini koruma altına almaya sürüklüyor. Böyle yaparak hükümeti bürokrasi karşısında yetkinleştiriyor, onu sermayenin vurucu gücü ve yoğunlaşması olarak yalınlaştırıyor; bir vuruşta yere çalabilsin diye onu en yükseğe çıkarıyor. Devrim her köşeden yükselen saldırı ve salvolarına karşı kendini korumak adına sermaye, hükümetin genel meşrutiyetinin o koca gövdesini şişiriyor, ki arkasına sığınabilsin. Böylece kendi eliyle şişirdiği gölgenin ardında domino taşı gibi dizilirken, en öndeki taşın devrilmesiyle tüm sermaye güçlerinin ardına devrilmesinin yolunu açıyor.

Neydi popüler kültürün o sözü: Budur işte! □

SERMAYENİN İSKAMBİLDEN ŞATOLARI

Ağzlarının tadı kaçtı. Tarihin en heyecansız seçimlerini her nasılsa yüksek katılımı abra kadabra bir seçime dönüştürmenin keyfini hiç olmazsa yaz boyunca sürebilmeyi istediler, çok şey mi? Onca üstünde keyifle türkü tutturdıkları atın topal olduğunu ve rastladığı her çukurda sürücüsüyle birlikte çamura yuvarlanmak gibi talihsiz bir kadere mahkûm olduğunu unuttular.

Halkın iradesi diye onca şişirilen parlamentonun pek çok üyesi, maaşlı memurlar ordusunun sadece iki üyesinin kanaatlerine dayanan kararlar ile zindanlardan çıkamadılar. Bir yanda iskambilden bir şato, parlamento; diğer yanda gerçek demir, beton, tel örgü yığını zindan. Hangisinin daha gerçek bir egemenlik aygıtı olduğunu, bu olaydan daha çarpıcı ne açıklığa kavuşturabilirdi? Ve toplum bir kez daha, milyonlarca oyun, iki maaşlı memurun kanun yorumlama yetkesinden daha güçlü olmadığını gördü. Tekelci egemenlik altında parlamentonun bir hiç, polis, ordu, adliye aygıtının ise her şey demek olduğu, itiraza yer bırakmayacak kesinlikte, kitlelerin en geniş kesimlerinin bilincine, kitaplardan öğrenilen değil, sarsıcı tecrübelerle kazanılan bir bilinç olarak kazandı. On milyonlar, devrimin eğitici süreçlerinden ancak böyle geçer.

Balona Bir İğne

Tarihin olağan, alışıldık, karmaşasız seyri içinde cereyan etseydi, ciddi bir siyasal krize neden olamayacak bir gelişme, tutuklu vekillerin mahkemece salınmama kararı, tarihin öylesine özgün bir anında patlak verdi ki, deyim yerindeyse, sermaye sınıfının yüreği ağzına geldi.

Yaşadığımız günlerin bu özgünlüğü nereden ileri geliyor? Her şeyden önce ve her şeyden öte, dünyayı sarsan büyük halk devrimlerinin her kıtadan on milyonları harekete geçmeye özendirdiği, en köklü burjuva parlamenter kültür ve alışkanlıklara sahip ülkelerde bile milyonların kendi sorunlarına çözümünü meydanlarda aradıkları bir tarihsel alt üst oluş sürecidir bu. Tekelci sermayenin, kamusal yaşamın biçimlendirilmesinde dışladığı emekçi milyonlar, bu

Devrimci Kürt halkı, bulunduğu her yerde, milyonların doğrudan iradesini yansıtabilecek organları, konseyleri inşa ediyor, mücadeleyi milyonların bizzat kendi eseri haline getiren o sihirli formülü el yordamıyla da olsa buluyor. Ancak bu konseyler, temsili ve merkezi bir organın kurulmasıyla tamamlanmadıkça, milyonların doğrudan iradesi devrimin en temel sorununa, yani iktidarın zorla fethine yönelemez. Bizzat burjuva parlamenter sistemin sandıklarından çıkararak genel bir meşruiyeti kazanmış vekiller, eğer özerk parlamento oluşumu çağrısını sahipsiz bırakmazlarsa, yani fiili olarak ikili iktidar durumunu geliştirirlerse, bu adımın konseyler ve zor araçlarıyla birleşiminden, devrimin zaferini kaçınılmaz kılabilen köklü bir kopuş doğacaktır.

dışlamanın aldatıcı aracı parlamentoları hiçe sayıyor, kuşatma altına alıyorlar. İşte, dünya genelinde esen fırtınanın tam ortasındaki Türkiye binbir türlü dalavere, akıl almaz baskı, trilyonlarca para ve elbette reformizmin küçümsenmeyecek katkılarıyla, kazasız-belasız bir seçim atlatmış, meclisi yenilemiş; dahası iktidarın yıpranmadığını gösterir rekor bir oyla hükümet partisini zafere taşımıştı. Devrim kapıları zorladıkça, tekelci sermaye, egemenliğinin en geniş kesimlere dayandığına dair yalanları yutturabilmek için, neredeyse akla karayı seçmişti. Hiç olmazsa birkaç ay fırtınanın ortasındaki dingin bir ada olmanın keyfini çıkarabilirdi. Ama yalanlarla şişirilen balonun patlaması epey gürültülü oldu. Tarih, milyonları eylem a-

lanlarına çekerken, sermaye kitleleri kementle bağlayıp parlamentoya çekmeye çalıştı ama daha ilk adımda kemendin ucunu elinden kaçırdı.

Tekelci egemenliğin, parlamento aracılığıyla geniş yığınların desteğine dayandığı algısını yaratmak, sadece iç politik dengeler için değil, ama tüm dünyaya da aynı mesajı verebilmek açısından önemli. Çünkü dört bir yanı devrim, isyan ve sallanan iktidarlara dolu Türkiye'nin bir istikrar adası olduğu yalanını pazarlamak, uçurumun kenarında gezinen ekonomiyi büyük felaketten kurtulmanın da bir yolu.

Dünyaya verilen bu imaj sayesinde Türkiye ekonomisi, son derece bağımlı olduğu sıcak para akışını sürdürabiliyor. İç üretimi felce uğratan ithalattaki akıl dışı yükseliş, cari açığı tarihi rekorlara taşıırken, borç kağıtlarıyla boğazına dek batmış bankalar, cep telefonlarına kredi yağıdırıyor. Emperyalist kapitalist sistem, Türkiye'yi devrimin pençesine kaptırmamak için, başka hiçbir ülkeye uygulanmayan kolaylık ve ölçekte sıcak para akışını yoğunlaştırıyor. Ancak bu iltimaslı durumun tek koşulu; tekelci siyasal iktidarın istikrarı, egemenlik aygıtlarının sorunsuz çalışıyor olması... Bu istikrar ve uyumun bozulduğuna dair en küçük bir işaret, ekonomiyi uçurumdan aşağı sürüklemeye yeter. İşte bu nedenle, parlamento krizi, tekelci sermayenin yüreğini ağzına getirmeye yetti.

Öte yandan bu kriz, düşman sermaye kampları arasındaki çelişkilerin ne denli keskin, sert ve de ertelenemez bir karakter kazandığının ifadesi oldu. Parti liderlerinin hakaretlerinden çok daha derin, en hayati çıkarılardan beslenen bu kavga, uzun süredir Ergenekon-Balyoz davaları üzerinden sürüyordu. Sermayeyi düşman kamplara bölen bu kavganın devrimin açık ve de yakın tehdidi karşısında dahi hızından bir şey kaybetmemesi, oldukça önemlidir. Devrim, sermaye sınıfında birleşmeye doğru güçlü bir eğilim yaratır ama aynı zamanda devrim sermayenin çeşitli katları arasındaki politik ayrımları keskinleştirir; yukarıda büyüyen çatlak bizzat devrim tarafından kışkırtılır. Şimdi olan bu. Sermayenin karşı karşıya bulunduğu siyasal ve ekonomik tehlikelere

rağmen, kavgayı yumuşatmak, ertelemek, "helalleşmek" mümkün olmuyor.

Her hafta düzineler halinde, görevli yüksek rütbeliler sorguya alınıyor, cezaevleri generallerle dolduruluyor, ancak bunlar artık flaş haber değeri bile taşıyor. Suriye tankları sınırda gövde gösterisi yaparken, Kürt halkı devrimci halk savaşına hazırlık yaparken, devrimin gücü milyonlar halinde meydanlarda kendini gösterirken, ordunun üst düzey yöneticilerinin tutuklanması hız kazanıyor. Sermaye sınıfı, ne iç gelişmelere, ne de dış gelişmelere müdahale edebiliyor, kontrol edebiliyor, ne de kendi sınıfının birliğini sağlayabiliyor. Geçmişte, dış tehditlere ve devrim tehlikesine karşı hızla "topyekun mücadele" çizgisinde birleşebilen sermayenin, şimdi bu gücü bulamaması, devrimimizin yeni bir olgusudur.

Sahibini Arayan Büyük Fırsat

Yine de tekeli sermayeye korkuların en gerçeğini yaşatan Kürt halkı oldu. Binbir baskıya, cendereye rağmen, seçimlerden beklenenin üzerinde bir sonuçla çıkan BDP'nin, meclise bu zafer havasını taşıması için tertiplenen Hatip Dicle vetosu,

şimdi yaşanan parlamento krizinin asıl tetikleyicisi oldu. Tekelciler istediler ki, BDP meclise yaralı gelsin, boynu bükük gelsin.

Fakat Kürt halkı, kendi onurunu, parlamento kürsüsünden üstün tuttu; meclisi boykot çağrısı yaptı, dahası, seçilen 36 vekili bölgenin özgür parlamentosunu inşa etmeye çağırdı. Bu çağrı şimdilik sadece bir seçenek olarak masada tutuluyor. Yine de, bu konuda bir hedefin, ikili iktidarın ortaya konması bile yeterince önemli. Çünkü Kürt halkının özgürlük savaşını çok daha ileri noktalara taşıyacak, devrimin en özsel sorununa cevap olacak merkezi iktidar odağının doğuşuna işaret ediyor.

Devrimci Kürt halkı, bulunduğu her yerde, milyonların doğrudan iradesini yansıtabilecek organları, konseyleri inşa ediyor, mücadeleyi milyonların bizzat kendi eseri haline getiren o sihirli formülü el yordamıyla da olsa buluyor. Ancak bu konseyler, temsili ve merkezi bir organın kurulmasıyla tamamlanmadıkça, milyonların doğrudan iradesi devrimin en temel sorununa, yani iktidarın zorla fethine yönelemez. Bizzat burjuva parlamenter sistemin sandıklarından çıkarak genel bir meşruiyeti kazanmış ve-

killer, eğer özerk parlamento oluşumu çağrısını sahipsiz bırakmazlarsa, yani fiili olarak ikili iktidar durumunu geliştirirlerse, bu adımın konseyler ve zor araçlarıyla birleşiminden, devrimin zaferini kaçınılmaz kılabilecek köklü bir kopuş doğacaktır.

Seçim sonuçlarının daha resmi ilanı bile yapılmamışken patlak veren meclis krizi, parlamenter hayalleri şişirebilmek için alınmanın derisi çatlayan sermaye egemenliğinin, artık sadece emekçi sınıfları değil, kendi egemenlik aygıtı üzerindeki kontrolü de kaybettiğinin işaretleriyle doludur. Gelişen devrim, sermayenin yönetme potansiyelini alabildiğine eritmiş; en büyük zaferini bir anda en büyük korkulara çevirmiş; sermayenin çeşitli kampları arasından devrime karşı işbirliği yapma dinamiklerini parçalamıştır. Belki bu kriz, meclisi felç etmeden birkaç düzenlemeyle atlatılsa bile, geriye ağır bir hasar bırakmış olacak. Parlamenter hayaller ağır yara aldı. Dünyanın gözünde Türkiye bir istikrar ülkesi değil, her adımda ayağı takılarak yere yuvarlanan bir topal at konumu kazandı. Bu pek şanlı konumun, ekonomik yıkımın şiddetli bir dalgasını tetikleme ise hiç şaşırtıcı sayılmamalı...□

Şişli Sokaklarında...

26 Haziran günü Taksim Ayışığı Sanat Merkezi'nde yapılacak olan Aysun BOZDOĞAN'ı anma programına gittiğimde gördüm ki, program erken saate alınmış ve Mücadele Birliği Platformu olarak Emek, Özgürlük ve Demokrasi Bloğu'nun düzenlediği yürüyüşü desteklemek amacıyla gidilmiş.

Eylem; Hatip DİCLE'nin milletvekilliğine konan engel ve 5 siyasi tutuklunun oy alarak seçilmesine rağmen serbest bırakılmaması üzerine. Ben de bindim metroya, gittim Şişli'ye. Saat 15.00'da yapılması planlanan yürüyüşe polisin izin vermeyeceği açık. Ben gittiğimde bir yandan ajitasyon yapan kitle sözcüsü diğer yandan da yürüyüşün gerçekleşmesini sağlamak için polisle görüşmeler yapan birkaç insan vardı kitleyi yönlendiren. Zaten biz biliyoruz bu yürüyüşün izinli olmadığını. Ve bizim yürümememiz için engel çıkaracakları fikrinde olan kitle, bu görüşmeleri haksız bulup bir anda polise taş, pet şişe tarzı şeyler fırlatmaya başladı. Bir an bile beklenmeden karşılık geldi. Tabii ki orantısız güç!! Havaya sıkılan gaz bombalarının ardı arkası kesilmedi. Her yer bembeyaz bir dumana büründü Gazdan etkilenen kitle esnaflara dağıldı.

Ben de kendimi o kargaşa ve şaşkınlık içinde bir restoranda buldum. Yanımdaki insanlar yoldaşlarım değil, panik içindeyim. Ben daha alanda bizim bayrakları göremeden gaz sıkıldı. Zaten aletin çıkardığı ses bile ürktü. Bir an silahlar patlıyor sandım. Velhasıl insanlar yüzüne limon sürerken ben bulduğum ilk su dolu pet şişeyi döktüm kafamdan aşağı. Bir genç heval uyardı beni su dökmeme konusunda.

Herkes kendine geldikten sonra çıkıldı, bir sokağa girildi. Düşünmeye başladım bu insanlar evlerine mi gidiyor şimdi diye. Ya da bu durumda ne yapmalı? Alanda kimse kalmamış dumandan başka. Takıldım bu insanların peşine, gittik gittik bir caddeye çıktık. Toplandık cadde üstünde 20-30 kişi. Bu kez aramızdan 3-5 genç başladı otobüslere taşlar yağdırmaya. Öfkesine hakim olan soğukkanlı birkaç insan ne kadar bağırsalar da "Yapmayın yoldaşlar bizim tarzımız bu değil biliyorsunuz ki, bizim düşmanlarımız sivil halk değil" diye birkaç genç ısrarla bir süre daha devam etti bu işleme. Gençler öfkeli. Bu halk öfkeli. Bu halk halk devrim istiyor. Ben daha önce aynı polisten aynı gazı yemedim bu halkla.

Bugün anladım ki, evet, Kürt halkı devrim istiyor. Gruptan ayrıldıktan sonra yürüyerek Taksim'e gidiyorum. Nereye baksam gözleri gazdan kıpkırmızı olmuş yurtsever gençler. Bugüne kadar derdim ki çatışma varsa gaz var, cop var, gözaltı var. Ama bugün diyorum ki, çatışma varsa birlik var, dayanışma var, tanımadığım insanlarla aynı dava uğruna aynı düşmana karşı savaşmak var. Ben bugün o eylemde yalnız olsam da aslında yalnız olmadığımı o insanlarla anladım. Bana güven verdiler.

Şişli'nin her sokağında dayanışma içinde, aynı düşmana karşı durduğumuz insanların olduğu bugünü iyi ki yaşadım ben. Olacağımı tahmin ettiğim ama hiç beklemediğim bir anda kendimi içinde bulduğum bu çatışma, kendi içimdeki çatışmayı yenmemi sağladı. Evet, artık gazın tadını biliyorum ve hiç bir şeyden korkmuyorum. Bugünden sonra militanlığımı diyecek yok

**Yaşasın Devrimci Dayanışma
Yaşasın Halkların Mücadele Birliği**

DÖB'lü Bir Öğrenci

İKTİDAR ODAĞI YARATILMALI

Komite ve Konseyler, iktidarı ele alacak mücadele organları olarak mümkün olan her yerde; her il ve ilçede hızla oluşturulmalıdır. Bu birinci nokta. Bunun devamı ve olmazsa olmazı ikinci nokta, Geçici Devrim Hükümeti sorununun pratik biçimde ele alınmasıdır. Komite ve Konseyler yerel iktidar organları olacaksa Geçici Devrim Hükümeti de onların tümünü birleştiren, koordine eden, temsil eden merkezi iktidar organı olacaktır. Böyle bir iktidar odağı olmadan emekçi sınıfların iktidarı ele geçirmek için gözüpek saldırılara girişmesi düşünülemez bile. Sorunun önemi buradan geliyor ve şimdi devrimci proletaryanın önünde işte bu sorun duruyor

Seçimlerden önce yayınladığımız “Düzen Çöküyor” başlıklı makalemizde burjuva parti kalmadığını, hepsinin birbirine benzeştiğini ve ortaya bir iktidar boşluğu doğduğunu yazmıştık.

Genel seçimler bu düşüncemizin ne kadar isabetli olduğunu ortaya koydu. “Teori gridir, yaşam ağacı yeşildir”. Yaşamın kendisi tarafından sınanmış ve bu sınamadan başarıyla çıkmış teoriden daha güçlü bir şey olamaz. AKP ile CHP arasında hiçbir fark kalmamıştır.

Faşizm kendini her alanda tahkim etmeye çalışıyor. Dini gericilik bu konuda devletin ve tekelci sermaye sınıfının en önemli kozudur. Devletin ve hükümetin elinde koz olan şey emperyalizmin de kozudur; bunlar birbirinden ayrı düşünülemez.

Hükümetin şimdi her yere kendi has adamlarını yerleştirmeye çalışması İslami sosa batırılmış faşizmin kendini tahkim etmeye çalışmasından başka türlü anlaşılabilir. Yasama, Yargı ve Yürütme erkleri birleşmiştir. Daha doğrusu, Yasama ve Yargı,

Yürütmenin yani hükümetin emrine tam anlamıyla girmiştir; “kuvvetler ayrılığı” tümüyle ve açıktan ortadan kaldırılmıştır. Artık sadece yürütmeden; hatta sadece “başbakan”dan söz edilebilir. Yasama, Yargı ve Yürütme tek kişinin emrindedir, onun ağzından çıkacak söze göre hareket ediyorlar.

Parlamento eskiden beri öyleydi ama şimdi zirve noktasına çıkması anlamında vurgu yapılabilir: artık bir hiçtir ve sadece hükümetin gereksinim duyduğu yasaları çıkarmakla görevli bir lojistik kurumdur. Oraya gidecek vekillerin, buna “yurtsever vekiller” dâhil, yapacak hiçbir işleri yoktur. Bu “seçimleri boykot” politikasının ne derece isabetli olduğunu gösteriyor.

Kürt halkının seçimlere katılarak oraya vekil göndermiş olmasının tek işe yarar tarafı “parlamentodan çekiliriz ve oranın meşruiyetini tartışırız haa” sopasını ellerine almış olmalarıdır. Bu sopa sallama nereye kadar etkili olur, onu hep birlikte göreceğiz.

Faşizmin her alanda kendini tahkim etmeye çalışması ihtiyaçtan kaynaklanan bir planlamadır. Hızlı ve tek yerden karar alma ihtiyacıdır bu. Bir savaş hazırlığının işaretleridir.

Savaş, hem içe hem de dışa karşı hazırlanıyor. Suriye’ye karşı bir savaş hazırlığı artık alenidir. Açıklamalar, demeçler, diplomatik girişimler; her şey buraya işaret ediyor. Hazırlık demek savaşın mutlaka olacağı anlamına gelmiyor. Ama hazırlık varsa bunun ciddi bir olasılık olduğu hesaba katılmalıdır.

Dışa karşı savaş varsa içe karşı da savaş var demektir. Bu, zaten var olan savaşın daha da sertleşmesi biçiminde anlaşılmalı. Savaşı daha da sertleştirmek için mahkemelerin, polis, jandarmanın, ordunun tahkim edildiği apaçık bir olgudur.

Burada tarihin bir kesitiyle benzeşme kurmak istersek, durumun, dar anlamıyla Osmanlı’nın I. Paylaşım Savaşı sırasındaki durumuna benzediğini söylemek mümkün. Türkiye, Osmanlı’nın 1915’li yıllarını yaşıyor. Dağılmanın, çökmenin, çözülmenin eşindedir; son bir hamleyle bunu önlemeye çalışıyor. Tahkim, tüm güçlerin tek elde toplanmaya çalışılması, savaş hazırlıkları, hepsi ama hepsi bundandır.

Ama bu çabalar, tıpkı Osmanlıda olduğu gibi, dağılma ve çözülme hızlandır-

maktan başka işe yaramayacaktır. Yaşam devrimine akıyor.

Çözülme ve dağılma varsa iktidar boşluğu da doğuyor demektir. Bu boşluğun doğduğu ve bu boşluğu dolduracak güçlerin harekete geçtiğinin en somut ifadesi, varolanın yanbaşıda hemen başka bir iktidar odağının oluşmasıdır. Kürdistan’daki İl ve İlçe Konseyleri budur. İkili iktidar durumu ortaya çıkmaya başlamıştır.

Yeterli mi? Değil. Bunları yaygınlaştırmak, Türkiye’ye taşımak, işçi sınıfına ve diğer emekçi sınıflara bunun önemini anlatmak; onları bu organların oluşturulmasına ikna etmek yaşamsal önemdedir. Komite ve Konseyler, iktidarı ele alacak mücadele organları olarak mümkün olan her yerde; her il ve ilçede hızla oluşturulmalıdır.

Bu birinci nokta. Bunun devamı ve olmazsa olmazı ikinci nokta, Geçici Devrim Hükümeti sorununun pratik biçimde ele alınmasıdır. Komite ve Konseyler yerel iktidar organları olacaksa Geçici Devrim Hükümeti de onların tümünü birleştiren, koordine eden, temsil eden merkezi iktidar organı olacaktır.

Böyle bir iktidar odağı olmadan emekçi sınıfların iktidarı ele geçirmek için gözüpek saldırılara girişmesi düşünülemez bile. Sorunun önemi buradan geliyor ve şimdi devrimci proletaryanın önünde işte bu sorun duruyor. Böyle bir hükümetin varlığı ve bu hükümetin devrimci, kısa, öz, iki anlama gelmeyecek açıklıktaki programı emekçi sınıfların eline verilmiş bir savaş bayrağı olacaktır.

Halk İktidarını hedefleyenler böyle bir iktidarın yürütme organı konusunu acilen ele almak ve ilan etmek zorundalar.

Mısır ve Tunus devrimleri bu konuda hazırlıklı olmamanın acısını çekiyor. Tarihten ve olaylardan ders almasını bilenler aynı hatayı tekrarlamazlar.

Birleşik devrimimizin geliştiğinin en somut göstergesi Kürdistan’da ortaya çıkan ikili iktidar durumudur. Geçici Devrim Hükümeti sorununun pratik biçimde ele alınıp çözüme kavuşturulması devrimine karşı konulmaz bir ivme katacaktır.

Şimdi tarihin önümüze koyduğu görev budur.

22 Haziran 2011

İrade Savaşı Taksim'de

YSK kararıyla milletvekilliği geçersiz kılınan Hatip Dicle için Diyarbakır'da süren oturma eylemi ertesi gün devam etmek üzere sona ererken, Taksim'de protesto için toplanan Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloku'nun yürüyüşüne polis panzer ve gaz bombasıyla saldırdı.

26 Haziran günü saat 18.00'de tutsak 6 vekillerinin serbest bırakılması ve milletvekilliği görevine başlamaları için basın açıklaması yapan Blok sözcüleri, binlerce kişiyle Taksim Meydanı'nda bir araya geldi. "Hiçbir karar halkın iradesine ipotek koyamaz. Bi ağır nefizin" yazılı pankart açan ve "Hatip Dicle onurumuzdur", "YSK şaşırma bizi dağa taşıma", "Hatip Dicle Onurumuzdur", "Şehit Namının" sloganları atan kitle bir süre oturma eylemi yaptı.

Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloku, Mücadele Birliği ve çok sayıda kurumun destek verdiği eyleme milletvekilleri Ertuğrul Kürkçü ve Sebahat Tuncel de katıldı.

Kürkçü, "DTK'nın aldığı bir karar var ve bizler yarın bütün emek cephesi olarak Diyarbakır'da bir araya gelip bu öneriyi tartışacağız. Daha önce Ahmet Türk ve Demirtaş'ın söylediği 'bir arkadaşımız olmazsa Meclis'e

gitmeyiz' şeklindeki söylemi tartışıp kamuoyuyla paylaşacağız. Kimse heveslenmesin bütün ekip olarak tek kararla hareket edeceğiz. Bu bir darbedir ve biz bunu kabul etmeyeceğiz. Verilen kararın ardından AKP'li kadın aday utanmadan ve sıkılmadan gidip mazbata almıştır. Bu tam bir ahlaksızlıktır. Şu iyi bilinmelidir; tek bir arkadaşımız olmadan hiçbirimiz olmayacağız. Ya hep beraber ya da hiçbirimiz" dedi.

Sabahat Tuncel ise konuşmasında "Biz Kürtler olarak kapıdan atılıp bütün yasal yolları deneyerek bacadan girdik. Ancak şimdi de önümüzde YSK var. Barışa dönük her adım atışımızda ya TSK'yi buluyoruz karşımızda ya da YSK'yi. AKP'ye sesleniyorum. Şunu bilsinler ki artık bizim ağızımızın tadı kaçmıştır. Biz de o meclisi o anayasayı tanımayacağız. AKP'nin anayasasını ne kabul ederiz ne tanıyız. Bu tam bir provokasyondur. Yıllardır bu ülkede hakimiyetin halkta olduğu edebiyatını dinledik. Şimdi durum ortadadır. Başbakan bu durumu iyi okumalıdır. Hatip Dicle daha önce de sadece Kürtçe konuştuğu için meclisten alınıp yıllarca cezaevinde tutuldu. Dicle'ye yönelik tavır sıradan bir tavır değildir. Bizim için Hatip Dicle'nin sembolik bir önemi var-

dır. Tek bir arkadaşımız yoksa hiçbirimiz de olmayacağız" dedi.

Basın açıklamasının ardından 10 bin kişiyi bulan kitle İstiklal Caddesi'ne doğru yöneldi. Cadde, polis barikadı ve panzerleriyle kapatılmıştı. Polis yürüyüş için izin vermezince, kitle yönünü ters tarafa çevirdi, Taksim Meydanı'ndan Tarlabası'na doğru yürüyüşe geçti.

Trafığı kapatarak yürüyen on bin kişi, Be-yoğlu karakolu önünde panzerler ve polis barikatıyla karşılaştılar. Kitle barikata doğru yürüyüşünü sürdürdü, tam barikadı aşacakken, gaz bombaları ardı ardına patlatıldı. Kitle, geri çekilerek, taş, sopa, cam şişelerle polise karşılık verdi. Arkasından da gelen panzer ve çevik kuvvet ekipleri arasında kaldı, yavaş yavaş, ara sokaklara girerek geri çekildi.

Polisin gaz ve tazyikli suyundan kötü etkilenen esnaf ve halkın polisler tepki gösterdiği görüldü. Cadde savaş alanına döndü, bir süre trafığe kapalı kaldı. Bir grup tekrar Taksim Meydanı'nda toplandı. Oturma eylemi yaparak, polisin saldırısını ve Hatip Dicle'nin milletvekilliğinin düşürülmesini protesto eden kitle, yarım saat sonra eylemi bitirdi. □

Antep'te Protestolar

YSK'nın Hatip Dicle'nin milletvekilliğini düşürmesinin ardından bir protesto eylemi de Antep'te gerçekleştirildi.

25 Haziran günü saat 14.30'da başlayan ve Mücadele Birliği Platformu, İHD, Eğitim-Sen, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'nin destek verdiği eylemde BDP il binasında toplanan yüzlerce kişi siyah çelenk bırakmak üzere AKP İl Binasına yürüdü. "Hatip Dicle Vekilimizdir", "PKK Halktır Halk Burada", "Biji Serok Apo", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak" sloganları atıldı. AKP binasına yakın bir yerde ise polisin engelleme girişimi kitle tarafından boşa çıkarıldı ve AKP il binasının önüne gelindi.

BDP Antep İl Başkan Yardımcısı Abdullah Açar tarafından yapılan açıklamanın ardından siyah çelenk AKP il binasının kapısına bırakıldı ve ardından 10 dakikalık oturma eylemi gerçekleştirildi. Oturma eyleminin ardından tekrar yürüyüş halinde Kürtçe marşlarla yeniden BDP İl binasına döndü ve eylem sonlandırıldı.

Mücadele Birliği/Antep

Şişli'de Yine Gaz Bombalı Polis Saldırısı

Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloğu milletvekillerinin tahliye edilmeyip milletvekilliklerine engel olunması, tüm şehirlerde protesto edilmeye devam ediliyor. 26 Haziran günü İstanbul Şişli'de yapılacak olan yürüyüş ve basın açıklamasına da polis saldırdı.

Saat 15.00'te Şişli Camii önünde toplanmaya başlayan kitle "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "YSK Şaşırma Sabrımızı Taşırma", "Yaşasın Kürt Türk Halklarının Mücadele Birliği" ve "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganları atarak marşlar söylemeye başladı. Bu esnada blok milletvekilleri Sırrı Süreyya Önder, Ertuğrul Kürkçü, Sabahat Tuncel, Levent Tüzel'in geldiği anons edildi.

Şişli'den Taksim'e uzanan Halaskargazi Caddesi polis barikatıyla kapatılmıştı. Ses aracından polise yolun açılması,

kitleye de yürüyüşe başlaması anons edildi. Ardından ses aracından kitleye yolun diğer tarafına geçmeleri ve açıklamanın burada yapılacağı söylendi. Yürüyüş sloganlarla başlar başlamaz, polis gaz bombaları atarak saldırıya geçti.

Polisin hedef gözeterek kitlenin ortasına attığı gaz bombaları ve sıkılan tazyikli su sonucu yaşlı Kürt anaları ezilme tehlikesi yaşadı, yaralanmalar oldu. Göstericiler polise taş, sopa ve su şişeleri fırlatarak kendini korurken cadde üzerinde bulunan lüks araçlar ve Burger King gibi emperyalist kurumlar da kitlenin hedefi oldu. Çatışma ara sokaklara taşarken, Taksim yönüne doğru ilerlemeye başladı eylemciler. Eyleme Mücadele Birliği Platformu destek verirken, Mücadele Birliği Dergisi yayın yönetmeni Vefa Serdar da başına gelen bir cisim sonucu yaralanarak

Şişli Etfal Hastanesine kaldırıldı. Başına dikiş atılan Serdar, 2 saat sonra hastaneden ayrıldı.

Cadde üzerine camları kırarak binalara giren eylemcilere helikopterden gaz bombaları atıldığı görüldü.

Şişli Adliyesi'nden Okmeydanı-Perpa'ya uzanan sokak ve caddelerde çatışma sürdü ve çeşitli mağazalar tahrip edildi. Çatışma boyunca halk destek olup eylemcilere limon dağıttı.

Saatler 17.00'ye gelirken, Tarlabası Bulvarı'na ulaşan kitle, taşlarla havai fişek ve molotoflarla polis karakoluna saldırdı. Çatışma Tarlabası ve ara sokaklarda sürerken, çok sayıda yaralı ve gözaltı haberleri gelmeye başladı.

Bir süre daha ara sokaklarda devam eden çatışmalar duruldu. Eylem sona erdi. □

YSK Kararına

İzmir'den Tepkiler

22 Haziran Çarşamba günü saat 19.00'da İzmir Konak Eski Sümerbank önünde Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloğu tarafından, Hatip Dicle'nin milletvekilliğinin düşürülmesi protesto edildi.

Eylem sırasında "Hatip Dicle Vekilimizdir, Meclisteki Temsilcimizdir" pankartı açıldı ve "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "YSK Elini Vekilimden Çek", "Hatip Dicle Onurumuzdur", "Biji Bra-tiya Gelan", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Gözaltılar, Tutuklamalar, Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganları atıldı.

Basın açıklamasında YSK'nın kararını derhal geri çekmesini aksi durumda adaylıkların VETO edildiği dönemde yaşananların unutulmaması gerektiği belirtildi. KCK ve siyasi tutukluların derhal serbest bırakılmasına, gözaltı ve tutuklamalara son verilmesine değinilerek; barış ve siyasi çözüm için YSK'nın bu kararın yanlış ve tehlikeli olduğundan bahsedildi.

Basın metninin okunmasından sonra eylem sona erdi.

Mücadele Birliği / İzmir

"Bunun Hesabını Kimden Nasıl Soracağız"

F tipi zindanlarda devletin saldırıları gün geçtikçe artıyor. Her gün devrimci tutsaklara ve ailelerine yönelik saldırı ve tacizlere bir yenisi daha ekleniyor. Devletin devrimci tutsakları baskı ve zorla sindirme politikası hızlanarak devam ediyor.

Bu saldırı ve tacizlerin son örnekleri ise Sincan 1 Nolu F Tipi zindanında yaşandı.

Bu yaşananları teşhir etmek amacıyla 1 Temmuz günü, İnsan Hakları Derneği Ankara Şubesinde Mücadele Birliği Platformu ve tutsak aileleri bir basın toplantısı gerçekleştirdi.

Mücadele Birliği temsilcisi, konuşmasında şunlara değindi:

"Bundan 162 gün önce Ali Haydar Yıldız, Uğur Can Soybelli, Rıdvan Akbaş, Didem Ezgi Serap ve Yusufcan Yıldırım gözaltına alınmış, aynı anda dört terör örgütüne üye olmak gibi bir suçlamayla tutuklanarak Sincan 1 Nolu F Tipi zindanına gönderilmişti. Edindiğimiz bilgilere göre tutsakların içeride yaptıkları her şey onlara yasak olarak dönmektedir. Son beş buçuk ayda Yusufcan Yıldırım 7 kez iletişim yasağı almıştır. En son 1 Mayıs'ta slogan attıkları için, 'gereksiz slogan atmak'tan ötürü 1 ay daha iletişimden men edilmişlerdir. Tüm dünyada marşlarla, sloganlarla kutlanan 1 Mayıs'ta tutsakların slogan atması 'gereksiz' bulunmuş ve bir ay daha iletişimden men edilmişlerdir. Bu yasak ile son beş buçuk ayda toplam 7 ay sürecek olan bir iletişimden men yasağı söz konusudur.(...)

Bahadır Söylemez ve Özgür Alkan'ın zindana düştüğü günden beri, Yusufcan Yıldırım, Özgür Alkan ve Bahadır Söylemez, üçünün aynı hücreye konması talebiyle dilekçe yazıyorlar ve talepleri bin bir bahaneyle ge-

ri çevriliyor. Ayrıca Özgür Alkan ve Bahadır Söylemez'in ailelerine gardiyanlar görüşe her gittiklerinde psikolojik tacizde bulunuyorlar. 'Teröristler çocuklarımızın yanına geçmek istiyor, dilekçe yazın kimseyi geçirmeyelim' söylemleri ile aileleri kandırmaya, aileleri kullanarak devrimci tutsaklara baskı uygulamaya çalışıyorlar ve bu yönde halen ailelere tacizde bulunuyorlar."

Mücadele Birliği temsilcisinin ardından tutsaklardan Yusufcan Yıldırım'ın annesi Melek Yıldırım yaptığı konuşmada:

"İleri demokrasimizde' artık en küçük protestoyu, gösteriyi, basın açıklamasını şiddetle bastırıyorlar. Bunları da her gün basından izliyoruz. Gözaltına aldıklarını da asılsız, düzmece iddialarla, komik gerekçelerle hiçbir kanıt göstermeden terör örgütü üyesi olduklarını ileri sürerek tutukluyorlar. Uzun tutuklamalar da zaten herkes tarafından bilindiği gibi cezaya dönüşmüş durumda.

Sincan 1 Nolu F Tipi'nde de hükümlü ve tutukluların en ufak hareketleri cezaya dönüşmekte. 1 Mayıs'ta 'gereksiz slogan attıkları' gerekçesiyle çok sayıda tutuklu ve hükümlü hakkında soruşturma açılmış durumda. Bir cezanın kesinleşmesi demek her türlü iletişimin bir ay yasak olması anlamına geliyor. İletişim cezası alanlardan biri de benim oğlum Yusufcan Yıldırım. Beş buçuk aylık süre zarfında yedi tane iletişim cezası almış durumda.

Faruk Çelik, abisi beş gün gözaltına alındığı için her televizyon kanalında kim verecek bunun hesabını diye haykırıyordu. Tabii sıradan tutuklu ailesi olduğumuz için bizim feryadımızı, adalet arayan sesimizi kimse duymuyor. Benim oğlumun, arkadaş-

larının ve onun gibi binlerce tutuklunun özgürlüklerinin ellerinden alınmasının, ailelerinden, sevdiklerinden, arkadaşlarından koparılmasının, okullarından uzaklaştırılmasının; haksız, hukuksuz, yalan yanlış, asılsız, düzmece iddialarla daha yargılanıp mahkumiyet almadan kamuoyunda eli kanlı teröristler diye lanse edilmelerinin, özetle beş buçuk aylık tutukluluklarının hesabını bize, diğer ailelere kim, nasıl verecek?

Faruk Çelik'in mensubu olduğu hükümet mi, Türk yargı sistemi mi? Aylar geçtiği halde henüz haklarında bir iddianame bile hazırlanmadı, biz bunun hesabını kimden nasıl soracağız?" dedi.

Melek Yıldırım'ın ardından tutsaklardan Özgür Alkan'ın ailesi hukuksuz yapılan yargılamaların zaten cezaya çevrildiğini ve ne olursa olsun oğullarının suçsuz olduğunu ve her zaman onun yanında olacaklarını belirtti. Yaşanan örneklerden sonra 3-4 ay içinde mahkemeye çıkarılacağını düşündükleri çocuklarının daha da uzun süre sonra tutuklu kalacaklarını kanıksadıklarını, Özgür Alkan'ın gözaltına alındığı sırada evden alınan materyallerle doldurulan dosyanın kabarık gösterilmeye çalışıldığını, ancak her materyalden sonra da "suç delili bulunmamıştır" diye notlar olduğunu belirtti. Bu tutukluluktan ötürü çocuklarının eğitim haklarının gasp edildiğini söyleyen Alkan ailesi, bütün başvurularına rağmen Siyasal Bilgiler Fakültesi dekanının kabul ettiği sınav hakkının Ankara Üniversitesi rektörlüğünden geri çevrildiğini söylediler.

Ailelerin konuşmalarının ardından basın açıklaması sona erdi.

Mücadele Birliği / Ankara

İKİLİ İ

Sermaye sınıfının, yaralarına merhem olsun diye düzenlediği genel seçimler, onun kucığına nur topu gibi iki parlamento bırakıp gitti. Elbette bu sonucu kimse tahmin etmiyordu edemezdi de.. Sermaye sınıfı, sokakları, özellikle de Kürdistan sokaklarını temizler, emekçi sınıfların dikkatini parlamentoya çevirir umudu ve planıyla seçimleri düzenlerken, seçimlerden iki parlamento çıkacağını, krizin derinleşeceğini, parlamentonun tümüyle “itibarsızlaşacağını” nereden bilsindi?

Gelişmelerin bu şekilde cereyan edeceğini noktası virgüline kimse söyleyemezdi. Ama tarihe ve olaylara diyalektik açıdan bakabilenler, devrimci durum koşullarında, sermaye sınıfının attığı her adımın devrimi geliştirmekten başka bir sonuca yol açamayacağını görebilirler; gördüler.

Şimdi genel manzaraya şöyle bir bakalım. Genel seçimler yapıldı ve tekelci sermaye sınıfının borazanları, henüz şenlik havasında AKP'nin zaferini kutlarken, bir baktılar ki Ankara'daki Meclis'in yanı sıra bir başka Meclis daha ortaya çıkmıştı.

Birinci Meclis, Ankara Meclisi, şimdilik resmi ve “Büyük” olandı. İkinci Meclis, adı konmamış, onu oluşturan kadroların da adını koymaya henüz yanaşmadığı, Diyarbakır'da toplanan Meclis idi. Bir burjuva gazete bu durumu, “Ankara'da Büyük Meclis, Diyarbakır'da Mini Meclis” manşetiyle vermişti.

Elbette bu burjuva gazete aklınca Diyarbakır'daki Meclis'i küçümsediğini anlatmaya çalışıyordu. Ama o bunu yaparken aslında her burjuva gibi ne kadar dar kafalı olduğunu göstermekten başka bir iş yapmış olmuyordu. Çünkü “Diyarbakır'daki Meclis” “Mini” de olsa sonuçta bir Meclis idi ve dahası milyonların devrimci enerjisinin itilimiyle ortaya çıkmıştı.

Diyarbakır'daki “Meclis”in arkasında özgürlük hakkı için savaşan milyonların devrimci enerjisi varsa, Ankara “Büyük Meclisi”nin arkasında ne var? Onun arkasında kuyusunu kazmakla meşgul hâkim ve savcılar var. “Parlamento bir hiçtir” demiştik önceki sayımızda.

Bunun ilk resmi işaretini Erdoğan, seçimlerden önce vermişti. Bağımsız adaylar için “seçilip de ne yapacaklar Meclis'te” sözleriyle parlamentonun ezilen halklar için işe yaramazlığını gözler önüne sermişti. Seçimlerden sonra CHP'li bir milletvekili bu gerçeği “orada bulunmamız ne işe yarıyor ki, hiçbir sözümüz dinlenmiyor, ne söylesek bir önemi olmuyor” sözleriyle onaylamıştı.

Şimdi iki hâkim bir savcı “milletin vekillerini” zindana atarak “Büyük Meclis”in kapısına asılmış olan “itibarsızdır” tabelasının yanına “Burada Bulunanlar Bir Hiçtir” tabelasını eklemiş bulunuyor. Henüz tutuklu bulunan “Milletvekilleri”ne “hükümlü” muamelesi yapıp zindanda tutmak; çoğunluğu elinde tutan partinin buna karşı çıkması bir yana bu muameleden yana tavır koyması başka türlü izah edilemez.

“Aslan postu”nu henüz üzerinden atmamış bu Meclis'ten iki hâkim bir savcının bu aşağılayıcı tavrına tek itiraz miyavlamayı andıran bir sesle CHP'den geldi. “Siz bize böyle davranırsanız biz de yemin etmeyiz” dediler. Meclis'te bulunmalarının zaten bir işe yaramadığını bilen bu adamlara yanıt, tek kişilik parlamentodan, Erdoğan'dan geldi: “İster gelin, ister gelmeyin, Parlamento –yani kendisi ve emrindeki adamlar- bal gibi çalışır”

Ancak bir dar kafalı, emekçi sınıfların ve Kürt halkının parlamento hakkında besledikleri yanılsamanın son kırıntılarını böyle, tek bir cümleyle yok edebilirdi. Ancak egemen sınıfa ait cahil bir kadro, burjuva muhalefetin varlığıyla parlamen-

to üzerine çektiği o “demokratik şal”ı böyle bir el hareketiyle çekip alabilirdi. “Takke düşmüş, kel görünmüş”tü.

Sonuçta, Kürt halkının “milletvekilleri” ait oldukları yere dönmüş; Burjuva muhalefetin ana gövdesi, babasından dayak yemiş, aşağılanmış, hakarete uğramış “büyük evlat” edasıyla evi, yani Meclis'i terk etmiş; burjuva muhalefetin küçük dalı, MHP, evdeki bu aile faciasından duyduğu derin üzüntüyle kısmi felç geçirmiş; evin reisi, “bıktım sizden, sizin varlığınızdandan, burası benim evim defolup gidin” havalarında.

Şu sorulabilir: CHP neden gördüğü bu aşağılayıcı muamele karşısında yeri göğü birbirine katmıyor. Bunun tek açıklaması var. CHP'nin yeri göğü birbirine katması için dayanabileceği tek yer sokaklardır, yasalar değil. Oysa CHP, deneyimli bir düzen partisi olarak, sokaklara dayanmanın, sokakları harekete geçirmenin düzen için ne denli tehlikeli olduğunun farkında.

CHP, yasalara dayanamazdı çünkü yasaları yorumlamak onun değil, o yasaları uygulayanların işiydi. Sokaklara dayanamazdı, çünkü harekete geçirilecek sokaklarda devrimin hayaleti geziyordu. Tamam, iktidar partisine muhalifti ama sokakları harekete geçirecek, devrim hayaletini canlandıracak, düzeni tehlikeye atacak kadar da akılsız, o kadar da gözü-kara değildi. Ne de olsa başında “Efendi Kemal” vardı.

CHP'nin bulabildiği tek yol, onu aşağılayan, küçümseyen, ona hakaret eden adama, Erdoğan'a “bu işi çöz” diye ricada bulunmak ve emperyalist efendilerine bir mektup yazarak yardım dilenmek. İşte bu komedinin sahnelendiği yer, Ankara'daki “Büyük Meclis” idi.

Bu komediye gerekli trajik tonu MHP ekledi. Uğradığı bütün kötü muameleye, hakarete, aşağılayıcı sözlere düzenin ve kurumlarının selameti için sesini

İKTİDAR

çıkarmadan katlanan bu partinin genel başkanı en sonunda, “91 yıl boykot edilmeden Gazi Meclis, bugün itibarsızlaştırılma süreci ile karşı karşıya bulunuyor” diye feryat figan bağırmağa başladı.

Düzeni korumak için ömrü komünistlere ve komünizme karşı mücadeleyle geçmiş bu faşist, bir “kurt” hassasiyeti ile tehlikenin kokusunu alıyor ve düzenin tüm adamlarını uyarmaya çalışıyor. “Eğer”, diyor bu deneyimli faşist, “siyasi iktidar hadiselerin gidişatını kestiremiyorsa ya tükenmiştir ya da art niyetlidir.” Biz söyleyelim: Siyasi iktidar tükenmiştir.

Devlet Bahçeli, devrim hayaletini gösterip düzen tehlikede, düzenin üzerinde kara bulutlar geziyor diye kendini paralarken, sermaye sınıfı ve düzen partileri cephesinden ona dönüp bakan olmuyor bile. Herkes kendi derdine düşmüş, herkes kendi gemisini kurtarmanın telaşında; kimsenin başkasına elini uzatacak hali yok.

Sermaye sınıfı cephesinde partiler ve kadrolar, kayığın kenarına tutunmak için birbirinin omzuna basan; kendini kurtarmak için ötekini denizin dibine yollamaya çalışan felakete uğramış insanlar görünümünde. Siyasi iktidar, olayların gidişatını kestiremeyecek bir tükenmişlik içinde.

Kısacası, devletin ve hükümetin has adamlarından Cemil Çiçek’in sözleriyle söylesek, sermaye sınıfı, devlet ve hükümet “Bayram gününde cenaze kaldırıyor.” Sermaye sınıfının hali pür-melali işte böyle.

Genel seçimlerin en önemli sonuçlarından biri, Ankara’daki parlamentonun bitmişliğini, siyasi iktidarın tükenmişliğini belgelemesi ise, bir diğer önemli sonucu ikili iktidar durumunun ortaya çıktığını belgelemesidir. Evet, sermaye sınıfının borazanları Diyarbakır’daki oluşumu küçümsemeye, yok saymaya çalışsalar da, artık ortada bir gerçek var: Kürt

halkının seçtiği milletvekillerinin Diyarbakır’da toplanması, düzenli, sistemli ve programlı çalışmaları orada adı konmamış bir Meclisin, bir iktidar odağının varlığını kanıtlıyor.

Bu iktidar odağının pek çok zayıf yönü, zaaflı tarafı var. Her şeyden önce bu iktidar odağı onu oluşturanlar tarafından bilinçli, planlı şekilde oluşturulmuş değil. Dahası, onu oluşturanlar oluşturdukları şeyin gerçek adını koymaya yanaşmış değil. Kararsız, plansız oldukları belli. İçinde yer alan sosyal reformist unsurların oraya tereddüt, kararsızlık taşıdıkları açık.

Bir yandan “biz artık burada toplanacağız” derken diğer yandan da hükümete “sorunu çöz” çağrılarını yapıyor; idam sehpasındaki kurbanın ruhunu sakinleştiren imam rolündeki A.Gül’ün ayağına kadar gidip “pozitif enerji” aldıklarını açıklıyorlar. Yani bir ileri iki geri vaziyetinde yol almaya çalışıyorlar.

Dolayısıyla, Diyarbakır’daki adı konmamış Meclis’in ne kadar yaşayacağı, geleceği vb. üzerinde bir öngöründe bulunmak mümkün değil.

Ama tarihsel gelişme açısından şimdilik bunların hiçbir önemi yok. Önemli olan Türkiye tarihinde ilk defa bu düzeyde ikili iktidar durumunun ortaya çıkmış olmasıdır. Artık hiçbir şey bu gerçeği tarihten silemez; yaşanmamış gibi görmezlikten gelemez.

Tüm zayıf yanlarına karşın böyle bir oluşumun ortaya çıkmış olması, onu ortaya çıkaracak devrimci koşulların varlığının sonucudur. Bu dayanakları olmayan, kitle desteği olmayan bir iktidar odağı değildir. Aksine, Kürdistan genelinde ortaya çıkan Şehir ve İlçe Konseyleri ve en önemlisi “Demokratik Toplum Kongresi” bu iktidar odağının en önemli dayanaklarıdır. Tekelci sermaye sınıfı ve faşist devlet bugün Diyarbakır’da toplananlara saldırmıyorsa işte bu dayanaklara saldır-

mayı göze alamadığındandır.

Burada “Demokratik Toplum Kongresi” üzerinde ayrıca durulması gerekiyor. Belki de ikili iktidarın asıl unsurunun bu “Meclis” olduğunu söylemek çok daha doğrudur. Çünkü DTK, düzenli ve gündemli toplantılarıyla, Kürt halkı üzerindeki otoritesiyle, oluşturulma biçimi ve içeriği ile gerçek bir Halk Meclisi karakterindedir. Kürt halkının seçtiği milletvekillerinin DTK’nın çağrısı üzerine Ankara Meclisi’ni boykot etmeleri DTK’nın asıl otorite olduğunu göstermeye yetiyor.

DTK ve şimdi Diyarbakır’da toplanan “Meclis” merkezi bir iktidar odağı iseler Şehir ve İlçe Konseyleri de Kürt halkının yerel iktidar organlarıdır. Tekelci sermaye sınıfı ve faşist devlet bu gerçeği biliyor ama onları ortadan kaldırmak için saldırarak ne gücü ne cesareti kendinde buluyor. Diyarbakır’da toplanan milletvekilleri bu güçlü yanın farkında olarak ileri adım atmalılar.

Kürt halkı, özgürlük savaşında çok önemli bir aşamaya gelmiş bulunuyor. Bu halk, özgürlüğü için faşist devlete ve sermaye egemenliğine karşı savaşırken aslında Türkiye emekçi sınıflarının kurtuluşu için de savaşmış oluyor. Türkiye işçi sınıfı ve diğer emekçi sınıflar zaman geçirmeden Kürt halkının yanında yer aldıklarını eylemleriyle göstermeliler.

Ortaya iki ülkenin proletaryası ve diğer emekçi sınıfları için muazzam olanaklar çıkmıştır. Şimdi ya bu olanaklar sonuna kadar kullanılıp sermaye sınıfının egemenliği bir devrimle yıkılır ya da kurtuluş olanakları avucumuzun içinden kayıp gider.

Çünkü unutulmamalı ki ikili iktidar durumları fazla uzun sürmez ve tekelci sermaye sınıfı kendi merkezi iktidarının yanında bir başka iktidarın varlığına uzun süre tahammül edemez. □

PTT İşçilerinden Taşeron İşçilerine Birlikte Mücadele Çağrısı

PTT Genel Müdürlüğü Topkapı AV-PİM işletmesinde 31 Aralık 2011 tarihinde sözleşmeleri sona erdiği için işten çıkarılan PTT taşeron işçileri 5 Ocak 2011 tarihinden bu yana eylemdeler. Seslerini duyurabilmek için 172 gündür direnişlerini sürdüren PTT taşeron işçileri çeşitli basın açıklamaları, eylemler, etkinlikler yaptılar, mücadele eden başka işyerlerinden işçilerle dayanışmada bulundular, birlikte eylemler yaptılar. Bir süre sonra da insanca çalışma koşulları için mücadele veren ve sendikali oldukları için işten atılan Ontex-Canbebe işçileriyle eylemlerini ortaklaştırdılar. Birçok eylem yaparak sendikaları, demokratik kitle örgütlerini, emeğe duyarlı olanları eylemlerine destek vermeye çağırdılar. Her Cumartesi günü İstiklal caddesi'nde yürüyüş yaparak seslerini duyurmaya devam ediyorlar.

PTT taşeron işçileri Rıza Soylu ve Cafer Kalağ eylemlerinin 172. gününde mücadeleyi kararlılıkla sürdürdüklerini, mücadelelerinin tüm işçi sınıfının mücadelesiyle bir bütün olduğunu ifade etmek, mücadelelerini direnişte olan, mücadele veren diğer işçilerle birleştirerek büyüceklerini ilan etmek üzere 23 Haziran 2011 Perşembe günü Topkapı'daki PTT AVPİM işletmesi önünde saat 09.00'da bir basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Basın açıklamasına Ontex-Canbebe

işçileri, yine eylemde olan Kubatoğlu Fıratpen işçisi Cafer Timtik, BDSP ve Devrimci İşçi Komiteleri ve işçi dostları gelerek destek verdiler.

"Haklarımıza ve Geleceğimize Sahip Çıkıyoruz – İşten Atılan PTT Taşeron İşçileri" pankartı açılan eylemde "İşimizi Geri İstiyoruz", "Atılan İşçiler Geri Alınsın", "Taşeron İşçisi Köle Değildir", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek", "Zafer Direnen İşçilerin Olacak" sloganları atılan eylemde önce Rıza Soylu, "*Bugün direnişimizin 172. günümüzdeyiz, gördüğümüz gibi bugün sınıf yalnız, siyasi baskılarla, saldırılarla yalnız bırakılıyor, mücadelenin önu kesilmeye çalışılıyor, ama biz direnişimiz boyunca bunlara kararlılıkla karşı durduk, bundan sonra da başımızı dik tutacağımızı ve mücadelemizi daha da güçlendirerek devam ettireceğimizi söylüyoruz*" diyerek sözü Cafer Kalağ'a verdi.

Cafer Kalağ ise işten atılma süreçlerini aktardı. Eylemleri süresince bir çok baskının yanında ciddi anlamda ekonomik sıkıntılar da yaşadıklarını, bu sıkıntının ailelerini de yıprattığını ama tüm bu sıkıntılara karşın ailelerin verilen mücadelenin haklı ve tüm işçi sınıfını ilgilendiren bir mücadele olduğu bilinciyle bir an bile desteğini çekmediğini belirtti.

Bu süre zarfında Ontex-Canbebe işçi-

lerinin de mücadele ve direnişe başlama sürecini aktaran PTT taşeron işçisi, onlarla mücadelelerini ortaklaştırarak birlikte Boğaziçi Köprüsü eylemi, Türk-İş Bölge Temsilciliği işgali eylemi, zincirleme eylemi, Ontex ve Burger King ürünlerini boykot vb. eylemleri gerçekleştirdiklerini dile getirdi.

Ontex-Canbebe işçileriyle birlikte direnişte, eylemde olan işçileri tek tek ziyaret ettiklerini ve bu ziyaretler sırasında işçi sınıfının ortak mücadelesini örme çabasında olduklarını da belirtti. 40 gündür direnişte olan Kubatoğlu-Fıratpen işçisi Cafer Timtik ile de mücadeleyi ortaklaştırma kararı aldıklarını ve bu mücadeleyi büyütme ve daha güçlü kılma çabasını sürdürdüklerini ifade etti. Tüm saldırılara, hukuksuzluğa ve yıldırma çabalarına rağmen kararlılıkla mücadeleyi sürdürdüklerini söyledi.

Sendikaların taşeron işçileri örgütlemekten kaçındığı bir dönemde taşeron işçiler olarak taşeron işçilerin sorunlarını, örgütlenmenin önündeki engellerin ve bunların nasıl aşılabileceğinin tartışıldığı ve bunların sonunda bir mücadele hattını oluşturmak için tüm sektörlerden işçilerle birlikte örgütlenecek bir sempozyum için çalışma yürüttüklerini de belirten PTT taşeron işçileri tüm taşeron işçilerine birlikte mücadele yürütme çağrısında bulundular.

Taşeron çalışma sistemine mahkum edilen işçilerin bir sınıf olarak daha güçlü bir mücadele hattı için birlikte hareket etmeleri gerektiğini belirten PTT işçileri tüm emekten yana olanları, işçi sınıfının yanında olanları bu mücadeleye destek vermeye çağırarak, bu çalışmaların ilk adımı olarak 24 Haziran 2011 Cuma günü Casper Bilgisayar işçilerine bir ziyaret gerçekleştireceklerini duyurdular. 25 Haziran Cumartesi günü ise Ontex işçilerinin 130. direniş gününde onlara güç katmak için Yenibosna'daki direniş çadırında gerçekleştirecekleri basın açıklaması ve etkinliğe destek çağrısı yapıldıktan sonra sloganlarla eylem bitirildi. □

Maraton 130. Gününde

Ontex işçileri, fabrika önündeki eylemlerinin 130. gününü bir etkinlik ile kutladılar. Her hafta Taksim’de yürüyüş yaparak seslerini duyurmaya çalışan Ontex işçileri, 25 Haziran günü Yenibosna’da bulunan fabrikalarının önünde PTT, Legrand, Kubatoğlu, Kampana Deri işçilerinin de katıldığı bir etkinlik yaptılar.

130. gününe giren işçilerin etkinliğinde Pınar Sağ ve yerel sanatçıların türküleri işçilere moral odu. Saat 13.30’da başlayan etkinlikte önce Ontex işçilerinden Hasan bir açıklama yaptı. 130. güne nasıl vardıklarını, fabrikanın önünde kurdukları çadırda neler yaşadıklarını ve amaçlarını anlattı, amaçlarının işe geri dönmek olduğunu vurguladı. Türk İş ve ona bağlı sendikaların Ontex işçilerinin eylemlerine sahip çıkmalarını istedi.

Yapılan açıklamadan sonra fabrikanın önüne gelerek “Boykot Boykot Can Bebe’ye Boykot”, “İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek”, “Yaşasın Sınıf Dayanışması!”, “Atılan İşçiler Geri Alınsın!”, “Kurtuluş

Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz!” sloganları attılar. Fabrikanın önünde yolu trafiğe kapatarak halaya durdular.

Kısa açıklamalarda bulunan Lengrand, Ontex, PTT, Kubatoğlu, Kampana, işçileri ortak mücadeleye vurgu yaptılar.

Eyleme Devrimci İşçi Komiteleri ve BDSP destek verdi. Etkinlik türkülerle, halayların verdiği coşkuyla son buldu.

Sağlık Emekçileri G(ö)rev’e Devam Diyor

Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) Aksaray Şubesi’nde örgütlü Cerrahpaşa Hastanesi, Haseki Hastanesi ve Çapa Hastanesinde çalışan hekim, hemşire ve diğer sağlık emekçileri, performans sistemine karşı bir günlük G(ö)rev’e gittiler.

Sağlık emekçileri 23 Haziran günü sabah saat 08.00’de Cerrahpaşa Hastanesi bahçesinde toplanmaya başladılar. Hastane etrafında kısa bir yürüyüşle toplanma noktasına geri döndü. Haseki Kardiyoloji bölümü önünden yürüyüş yaparak gelen diğer sağlık emekçileri de Cerrahpaşa Hastanesi önünde onlara katıldılar ve kortej oluşturarak Beyazıt İstanbul Üniversitesi’ne doğru yürüyüşe geçtiler.

Ellerinde “Sağlıkta Ticaret Ölüm Demektir”, “Taşeron Çalışma Yasaklansın”, “Performans Sağlığa Zararlıdır” dövizleri taşıyan sağlık emekçileri yürüyüş esnasında “Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz”, “Sağlıkta Ticaret Ölüm Demektir”, “Sağlıkta Performans Ölüm Demektir” sloganları attılar. Yürüyüş Cerrahpaşa Hastanesi’nden Kızılelma Caddesi üzerinden Fındıkzade’ye ulaşarak Çapa Tıp

Fakültesi’nden hareket eden grupla birleşerek sürdü. Sağlıkçılar Millet Caddesi’nden, Beyazıt’taki İstanbul Üniversitesi Rektörlüğü önüne geldiler.

SES Aksaray Şube Başkanı Ersoy Adıgüzel; “Tam gün yasaının çıkması ardından İstanbul Üniversitesi’nde de tedavideki başarı ve hizmetin niteliği yerine; kar ve işlem sayısı üzerinden performans ölçümü; buna göre döner sermaye ödemesi yapılmaya başlandı. Performans sağlığa zararlıdır. Derhal bu uygulamadan vazgeçilmelidir. Çünkü hastaneler ticarethane değildir” dedi ve taleplerini şöyle sıraladı: “Güvenceli-İnsanca yaşanacak- emekliliğe yansiyacak bir ücret istiyoruz! Toplu sözleşme ve grev hakkımız vardır! Hükümeti sendikalarımızla toplu görüşmeye değil, toplu sözleşme masasına oturmaya, Temmuz ayı maaş artışlarını sendikamızla belirlemeye çağırıyoruz. Uyarıyoruz! Taleplerimizde haklı olduğumuzu biliyoruz ve dikkate alınmadığı takdirde, kazanana kadar mücadeleden vazgeçmeyeceğimizi bir kez daha ilan ediyoruz”.

Açıklamadan sonra rektör yardımcısının sendikacılarla görüşmek istemesi üzerine sendika yönetiminden birkaç kişi rektörlük binasına gitti. Görüşmelerin uzun sürmesi üzerine sağlık emekçileri yavaş yavaş hastanelerine geri döndüler.

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ

22 Haziran Çarşamba günü saat 18.30’da KESK İzmir Şubeler Platformu tarafından bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Son dönemde yaşanan baskılara, tutuklama terörüne ve saldırılara karşı yapılan eylemde KESK Şubeler Platformu pankartı açıldı. “Baskılar Bizi Yıldırılmaz” sloganının atıldığı eylemde; 15 Haziran’da Batman’da Tüm-Bel Sen temsilcisi Muzaffer Çınar’ın da içinde olduğu 8 kişinin tutuklandığını, 21 Haziran tarihinde de Eğitim-Sen şube başkanı Selami Özyaşar ve daha birçok Eğitim Sen üyesinin gözaltına alındığını ve sendikanın da gece saatlerinde basıldığını ve arandığını söyledi.

Daha önce Ankara ve Adana’da yapılan saldırılara ve tutuklamalara değinilen basın açıklamasında, toplumsal muhalefete iktidarın tahammüllü olması ve gözaltında tutulan KESK yöneticilerinin serbest bırakılması istendi. Eylem, okunan basın açıklamasının ardından sona erdi.

Mücadele Birliği / İzmir

18 Yıl Oldu Unutacak Mıyız Sanıyordunuz

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği ile Alevi Bektaşî Federasyonu (ABF) tarafından organize edilen ve 49 örgütün destek verdiği anma etkinliğine katılan binlerce kişi, “Madımak’ı Unutmadık Unutmayacağız” pankartıyla Madımak Otel’ine doğru yürüyüş yaptılar.

Türkiye’nin dört bir tarafından gelen Aleviler, memurlar, işçiler, sosyalistler, devrimciler, Sivas girişinde kimlik kontrolünden sonra şehre girmelerine izin verildi. Polis İstanbul’dan gelen onlarca aracı şehre sokmak istemedi, pankart bahanesiyle araçları bekletmek istedi. Bunun üzerine araçlardaki kitle yolu kapattı ve polislin üzerine yürüdü. Uzun süren gerginlikten sonra polis geri adım atarak, arama yapmadan araçların girişlerine izin verildi.

Ali Baba Mahallesi Cem Evi önünde toplanan binlerce kişi, saat 12.00’da Madımak Otel’ine doğru yürüyüşe geçti. Öte yandan KESK Sivas Şubeler Platformu da, Eğitim Sen Sivas Şubesi önünden toplanarak yürüyüşe geçti. Arama noktasında iki grup birleşirken, kent dışından gelen bazı otobüslerin şehre alınmaması üzerine gruplar arama noktası önünde oturma eylemi gerçekleştirdiler. Şehir dışından gelen araçların şehre alınmasından sonra yürüyüş tekrar devam etti.

Sivas Katliamı’nda hayatını kaybedenlerin yakınları ellerindeki fotoğraflarla ön safhada yer aldıkları yürüyüşte sık sık “Madımak Utanç Müzesi Olacak”, “Sivas Faşizme Mezar Olacak”, “Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız”, sloganları atıldı. Yürüyüş çok sayıda sivil toplum ve demokratik kitle örgütleri katıldı. “Dersim, Maraş, Çorum, Sivas, Gazi Asan da, Yakan da Devlettir” pankartının da açıldığı yürüyüşte, sık sık Alevilerin talepleri dinlendirildi. Yürüyüş sırasında hayatını kaybedenlerin yakınlarının gözyaşlarını tutamaması dikkat çekti.

Eylemde Mücadele Birliği Platformu da “Dün Maraş’ta Bugün Sivas’ta, Çözü Faşizme Karşı Savaşta” pankartı ile eylemde yerini aldı ve “Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız”, “Bedel Ödedik Bedel Ödeceğiz”, “Faşizme Karşı Silah Başına”, “Yaşasın Halkların Mücadele Birliği” sloganları attı.

Yakılarak katledilen aydınların aileleri ilk önce Madımak’ın önüne gelmek için önden yürüdüler, ama polis Madımak Otel’in önüne etten bir duvar örmüştü. Sonra ailelere izin verilerek Madımak Otel önüne çelenk ve “Madımak Utanç Müzesi Olacak” pankartı astılar.

Katliamda yaşamını yitirenlerin adına saygı duruşundan sonra Deniz Gezmiş, Mahir Çayan, İbrahim Kaypakaya şahsında selamlandılar. Ölenlerin isimleri okunurken ailelerin astığı “Madımak Utanç Müzesi Olacak” pankartı yüzünden polisler ve eylemciler arasında tartışma çıktı. Tartışmadan sonra binlerce kişi polisi barikatına yükledi Madımak’ın önüne geçmek için, polis biber gazı ile müdahale etti. Kitle bayrak sopaları, şişe, cam ve taşlar fırlattı polise. Saldırıda çok sayıda kişi çeşitli yerlerinden yaralandı.

Polisin gaz bombası ile saldırısından sonra 70 yaşlarında bir nine, polis barikatının önüne gelmiş kollarını iki tarafa açarak polislere “18 yıl oldu, 18 yıl, unutacak mıyız sanıyordunuz. O gün seyrediyordunuz, şimdi saldırıyorsunuz” diye bağıyordu. Tam her şey yatıştı derken yine polisle eylemciler arasında çatışma çıktı. Kitle yine polise doğru yürüdü yine taş, sopa, şişeleri polise fırlattı. Organizasyon görevlileri megafonlarda kitleye “polis provokasyonuna gelmeme” çağrıları yaptı, kitle katliamı protesto eden sloganlar atmaya devam etti.

Yaşanan çatışmalar nedeniyle miting kısa tutuldu, yapılan kısa konuşmalarla miting sona erdirildi. □

Sivas’ı Unutmadık

2 Temmuz 1993’te faşistler tarafından Sivas Madımak otelinde yakılarak katledilen Aleviler, aydınlar, devrimciler için İzmir Güzeltepe Mahallesinde bir anma etkinliği gerçekleştirildi.

Anma 1 Temmuz Cuma günü saat 21.00’de Güzeltepe Uğur Mumcu Parkından Meşaleli yürüyüşle başladı. Güzeltepe işçi-emekçi ve Alevilerin yoğun katılımıyla başlayan yürüyüşte “Unutmadık Unutturmayacağız” yazılı ve Madımak Otelinde yanarak katledilenlerin fotoğraflarından oluşan pankart taşındı. Güzeltepe Mahallesi sokakları dolaşarak işçiler, emekçiler ve Aleviler korteje davet edildi. Kortej sokakları dolaştıkça yeni katılımlar gerçekleşti. Yol boyunca Sivas Katliamı ile ilgili konuşmalar yapılırken katledilenlerin isimleri sayılarak “Yaşıyor” denildi. Kitle coşkulu bir şekilde “Sivas’ı Unutmadık Unutturmayacağız”, “Dün Maraş’ta Bugün Sivas’ta Çözüm Faşizme Karşı Savaşta”, “Katil Devlet Hesap Verecek”, “Pir Sultanlar Ölmez Alevi Işığı Sönmez” sloganları atıldı. Sloganlar eşliğinde etkinliğin yapılacağı Alevi Yol Kültür Derneğini Güzeltepe Şubesi önüne gelindi.

Sivas Katliamını anma etkinliği Madımak Otelinde ölümsüzleşenler adına bir dakikalık saygı duruş ile başladı. Saygı duruşunun ardından Sivas Katliamı ile ilgili açıklamalar yapıldı. Kısa bir şiir dinletisinden sonra, Ayışığı Sanat Merkezi’nin desteği ile Alevi Yol Kültür Derneği’nin Umuda Yolculuk tiyatro grubunun “Bir Uyanıştır Sivas” oyunu sergilendi. Oyunun ardından müzik dinletisi yapıldı. Son olarak Sivas Katliamı ile ilgili bir slayt gösterimi ile anma sona erdi.

**Dün Maraş’ta Bugün Sivas’ta
Çözüm Faşizme Karşı Savaşta!
Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız!**

Mücadele Birliği / İzmir

Yenidoğan Halkı Sivas Anması İçin Eylemde

Yenidoğan'da Mücadele Birliği ve Partizan tarafından, 2 Temmuz 1993 yılında Sivas Madımak Otelinde katledilen aydın, yazar ve sanatçılar anıldı.

Saat 20.00 civarı Yenidoğan Akın Caddesi üzerinde bulunan Bakmar önünde toplanan kitle, "Dersim'i, Maraş'ı, Çorum'u, Sivas'ı, 19Aralık'ı Unutmadık Unutturmayacağız, Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız, Mücadele Birliği-Partizan" pankartı arkasında kortej oluşturarak yürüyüşe geçti. Yenidoğan'da ilk kez böyle bir eylem gerçekleşmesine rağmen halkın yoğun katılımı dikkat çekti.

Eylemin daha ilk dakikalarından itibaren halk pencerelerden alkış ve ıslıklarla eylemi destekledi. Daha sonra ise özellikle kadınlar, sokaklara indi. Kadınlar ve çocukların eylemde yer alması ve yoldan geçenleri dahi eyleme katmaları kayda değerdi. Bu sırada eyleme katılan bir ana, Alevi olmamasına rağmen eyleme katılan bir kadın emekçiyi alnından öperek bunun kendileri için ne kadar değerli olduğunu gösterdi.

Yol boyunca halkın ilgisi hiç eksik olmadı. Çocuk, genç, yaşlı Yenidoğan sokaklarında yürüyen emekçi halk, faşizme karşı olan öfkelerini ve mücadele kararlılıklarını gösterdi. Kısacası Yenidoğan halkı, Sivas anmasında çok etkin bir biçimde yer aldı.

Bu coşkulu eylemde kitle, Akın Caddesi'nden Cemevi yoluna doğru sloganlarla yürümeye devam etti. Sık sık "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Dün Maraş'ta, Bugün Sivas'ta, Çözüm Faşizme Karşı Savaşta", "Bedel Ödedik, Bedel Ödeteceğiz", "Türküler Yanmaz Pir Sultan-

lar Ölmez", "Sivas'ı Unutma Unutturma", "Sivas'ın Katili Faşist Devlettir" sloganları atıldı. Sık sık yapılan ajitasyonlar da kitlenin eyleme katılımını artırdı. Katliamın Alevi inancına sahip emekçileri bu mücadeleden koparmaya çalışmak için yapıldığına, faşizmin iktidarını devirmeden bu kölelik zincirinin kırılmayacağına değinildi. Yürüyüş Cemevi'nin önünde son buldu.

Cemevi önünde yapılan basın açıklaması, Mücadele Birliği Sarıgazi temsilcisi tarafından okundu. "Pir Sultan Abdal'ı anmak üzere Sivas'a giden 33 insanın Madımak Otelinde faşizm tarafından katledilmesinin 18. yılındayız. Ve işte yine alanlardayız. Bugün bir kez daha haykırıyoruz, Bu gerici, şeriatçı faşist katliam, devletin ve güvenlik güçlerinin gözetiminde gerçekleşmiştir" diyerek başlayan açıklamada, "Ve bizler inançla, dirençle haykırıyor diyoruz ki, Dersim'de 'bu da size dert olsun' diyen Seyit Rıza'dan, Maraş'ta ana rahminde ölümü karşılayan isimsiz bebelerden, Malatya'da, Çorum'da, Sivas'ta teslim Olmayanlardan, Gazi'de, Ulucanlar'da, tecritte 'bize ölüm yok' diyenlerden, halkların ve emeğin kurtuluşu için direnenlerden gücümüzü alıyor ve haykırıyoruz" denildi. Açıklama, faşizme karşı örgütlenme ve mücadele çağrısı yaparak sona erdi.

2 Temmuz günü Sarıgazi'de yapılacak olan anmanın duyurusunun yapılması ile sloganlarla eylem sona erdi. Şimdi gerçekten de bir olma ve halkların mücadele birliğini örme zamanıdır. Gerçek özgürlükler sosyalizmle kazanılacak.

Mücadele Birliği / Sarıgazi

Antep'te Sivas Katliamı Unutulmadı

Sivas Katliamı 18. yılında, Antep'te gerçekleştirilen eylemle anıldı. Pir Sultan Abdal Derneği tarafından 1 Temmuz günü saat 18.00'de Yeşilsu Parkı'nda gerçekleştirilen basın açıklamasına Mücadele Birliği Platformu'nun yanı sıra sendikalar ve demokratik kitle örgütleri de katılarak destek verdi.

Eylem için Mücadele Birliği Platformu Balıklı Parkı'nda toplandı. Mücadele Birliği Platformu, Devrimci İşçi Komiteleri ve Devrimci Öğrenci Birliği bayraklarıyla Balıklı Parkı'ndan Yeşilsu Parkı'na kadar bir yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüş esnasında "Dün Maraş'ta Bugün Sivas'ta Çözüm Faşizme Karşı Savaşta", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Faşizme Karşı Silah Başına", "Sivasın Işığı Sönmeyecek" sloganları atıldı. Yeşilsu Parkı'na gelindikten kısa bir süre sonra ise Pir Sultan Abdal Derneği Antep Şubesi Başkanı Yusuf Turunç tarafından basın açıklaması okundu.

Okunan basın açıklamasında Turunç, Sivas katliamının gelişimine değinerek devlet tarafından ne kadar sistemli bir katliam gerçekleştirildiğini, 77 1 Mayıs'ını, Maraş'ı, Çorum'u, Gazi'yi ve zindan katliamlarını asla unutmayacaklarını ve asla affetmeyeceklerini ve hesabının sorulacağını belirtti. Açıklamada "Pir Sultan Abdal, Hallacı Mansur, Seyit Nesimi, Şeyh Bedrettin, Baba İshak, Deniz Gezmiş, Mahir Çayan, İbrahim Kaypakkaya, Mazlum Doğan, Erdal Eren gibi nice isimlerin kurmaya çalıştığı dünyanın düşünüyü kuruyor ve bir kez daha haykırıyoruz; katliamlar insanlık suçudur. Katliamlardan hesap sorulacaktır" denildi. Başta Madımak otelinin utanç müzesi olması ve diğer talepleri sıralanarak Sivas'ın unutturulmayacağı belirtildikten sonra açıklama sona erdi. Açıklama esnasında "Madımak Faşizme Mezar Olacak", "Sivasın Işığı Sönmeyecek" sloganları atıldı.

Mücadele Birliği / Antep

Sarıgazi Halkı Sivas Katliamını Sokaklarda Protesto Etti

2 Temmuz Sivas Katliamı, Sarıgazi’de bir eylemle anıldı. Mücadele Birliği Platformu’nun çağrısıyla gerçekleşen eylem saat 18.30’da Vatan İlköğretim Okulu önünde toplanılarak başladı.

Anma eylemi için, günler öncesinden çalışmalarına başlanmış, afişler asılmış, stant açılımları dağıtılmıştı. Tüm Sarıgazi sokak sokak dolaşmış, megafonlar eşliğinde çağrılar ve bildiri dağıtımları yapılarak Sarıgazi Alevi halkı, emekçi halklar faşizme karşı birlik olmaya çağrılmıştı. Bu zorlu ve uzun çalışmada bir hafta önce de bunun için yapılan çalışmalarda 4 kişi gözaltına alınmıştı. Ve artık emeklerin meyvesini toplama zamanı idi. Bir gün önce de Yenidoğan’da halkın büyük ilgisi ile geçen eylemin ardından Sarıgazi halkı yeniden sokaklara, eyleme davet edildi.

“Sivas’ı Unutma Unutturma” ve “Sivasın Katili Faşist Devlettir” sloganları ile saat 19.00’u gösterirken Demokrasi Caddesi’ne doğru yürümeye başladılar. Sık sık yapılan ajitas-

yon konuşmalarıyla halk sokağa davet edildi, “Şimdi sokaklarda olma zamanı” denildi, “faşizme karşı birlikte olma zamanı” denildi. Çağrılar yanıtı kalmadı ve kaldırımlarda, dükkan içlerinde eylemi izleyen gruplar halinde kitleye katıldı. Sivas’ta Madımak Otelı önünde anma eylemine katılanlara polisin saldırısının da duyurulduğu yürüyüş boyunca sık sık “Dün Maras’ta, Bugün Sivas’ta Çözüm Faşizme Karşı Savaşta”, “Türküler Yanmaz Pir Sultan’lar Ölmez”, “Anaların Öfkesi Katilleri boğacak”, “Sivasın Katili Faşist Devlettir”, “Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz”, “Halkımız Sokağa Hesap Sormaya”, “Bedel Ödedik, Bedel Ödeceğiz”, “Dersim’i Unutmadık, Maras’ı Unutmadık, Sivas’ı Unutmadık” sloganları atıldı ve zılgıtlar, alkışlar eşliğinde Kaymakamlık binasının önüne yüründü.

Yürüyüş sırasında gençler ellerindeki bayrakları kaldırımlarda izleyen ailelere ve arkadaşlarına uzatıyor, eyleme katıyorlardı herkesi. Yüzlerce kişi Kaymakamlığın önüne geldikle-

rinde polis panzerlerinin ve çevik kuvvet polislerinin hazır bekletildiğini gördüler. Sivas’ta gerici faşistlerin saldırısı esnasında olayları engellemek için sadece 10 polisin bulunduğu, ancak bir anmada bu kadar çok polis yığılabildiğine dikkat çekilen yürüyüşte Demokrasi Caddesi’nden Cemevi’ne dönüldü.

Cemevi’nin sokağında basın açıklaması yapan Mücadele Birliği, Sivas katliamının devletin ve dinci gerici güçlerin planlı ve örgütlü bir eylemi olduğunu söyledi. Her şeyin açık bir şekilde ortada olmasına rağmen burjuva basının dinci-gericiliğin olaydaki sorumluluğunu örtbas etmek için “Madımak’ta PKK izi” diyerek haber yaptıklarını anımsatarak niyetin Kürt halkı ile Aleviler arasında düşmanlık tohumları ekmek olduğunu altı çizildi.

Mücadele Birliği basın açıklamasında, “Devlet kendi katliamını unutturamaz, faşist devlet ilk kurulduğu günden bu yana baskıya, sömürüye ve haksızlığa çıkan tüm kesimleri baskı ve terörle susturmaya çalıştı. Egemenliğini ne zaman tehlikede gördüyse; ya bizzat kendisi, ya da sivil faşist çeteler yoluyla katliamlara başvurmaktan çekinmedi. Halkların hafızalarından hala silinmeyen Ağrı, Dersim, 6-7 Eylül, Çorum, Sivas, 19 Aralık, Şemdinli ve daha nice katliamlarla varlığını sürdürmeye çalışan faşist devletin tarihi aynı anda bir katliamlar tarihidir. Toplumda korku ve panik yaratarak, halkları terörize ederek iktidarını ayakta tutmaya çalışan faşist devlet, egemenliğini sürdürebilmek için neleri göze alacağını göstermiştir. Fakat cumhuriyet tarihi boyunca yaşanan onca katliama, acıya ve gözyaşına rağmen halklara boyun eğdiremediler. Ezilen ve sömürülenler, baskı ve sömürüye karşı özgürlük için her defasında yeniden ayağa kalktı” dedi.

Ookunan basın metninin ardından eylemin bittiği duyuruldu ve herkes, Cemevi’nin düzenlediği anma etkinliğine katılmaya davet edildi. □

Karadeniz Dev Bir Dalga Özgür Bir Sudur

Kazım Koyuncu, ölümünün 6. yılında sevenleri tarafından anıldı. 25 Haziran günü İstiklal Caddesi Mis Sokak’ta toplanan yüzlerce kişi, “Karadeniz Dev Bir Dalga Özgür Bir Sudur” pankartı açarak Tünel’e doğru saat 19.00’da yürüyüş

geçti.

Ellerinde Kazım Koyuncu’nun fotoğraflarını taşıyan insanlar, horon eşliğinde sanatçının şarkılarını söylediler. Eyleme Mücadele Birliği de destek verdi. Galatasaray Lisesi önünde grup adına yapılan açıklamada “Yerinde durmadın hiç, ne sahnede, ne alanlarda... Hep yaramaz bir çocuktun sen. Yok edilen ve durdurulamazsa tümüyle yok edilecek olan sahillerimiz ve çocukluğumuz ve geleceğimiz ve tarihimiz.. YAŞAM, diye bas bas bağırдың... Dereler vadiler direniyor Kazım, Sinop ve Akkuyu da direniyor... Yaşam alanları yok olmasın diye direniyor... Yeni Çernobiller olmasın, devletin baş ve bakanları televizyonlarda halkı kandırmasın, dereler özgür aksın, çocuklar ölmesin diye direniyor.” denildi.

Açıklamadan sonra Tünel’e doğru yürüyüşe devam edildi. Tünel’de Kazım Koyuncu için horon eşliğinde türküler, şarkılar söylendi. □

Sarıgazi'de Gözaltılar

Sivas Katliamı'nın yıldönümünde Sarıgazi ve Yenidoğan'da yapılacak olan Anma'lara çağrı için Sarıgazi'de Demokrasi Caddesi'nde polislin kimlik sorma gerekçesiyle 4 kişi gözaltına alındı.

26 Haziran günü Mücadele Birliği Platformu'nun bildiri dağıtımı ve ajitasyonlar eşliğinde insanlarla konuştuğu, anmaya davet ettiği Demokrasi Caddesi üzerinde, Ayışığı Ekin Sanat Merkezi emekçisi Sami Tunca, kimlik sorma bahanesiyle gözaltına alınmak istendi. Gözaltına müdahale eden Mücadele Birliği okuru genç kadın işçiler de Sami Tunca ile birlikte gözaltına alındı.

Polisin şiddetli saldırısına uğrayan 4 kişinin gözaltına alınmasına izin vermeyen ve müdahale eden Sarıgazi halkı, esnafı ve devrimcilere, polis biber gazı ile saldırdı, gerçek silahla ateş açtı. Kısa bir süre içinde savaş alanına dönen Demokrasi Caddesi'nde Sarıgazi Mücadele Birliği Platformu üyeleri, "Bizi susturamayacaksınız, Anma'ya çağrı etkinliğimizi gerçekleştireceğiz" dediler.

Saatler 20.00'ye gelirken, Mücadele Birliği Platformu bir basın açıklaması yaptı ve 2 Temmuz anması için hazırladıkları bildiri okudu. "Yaşasın Devrimci Dayanışma" ve "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganları eşliğinde yapıldı açıklama.

Aysun Bozdoğan'ın ölümsüzleşmesinin yıldönümü için Sarıgazi Sanat Merkezi emekçilerinin akşam saatlerinde yapmayı planladığı etkinlik de Sarıgazi Meydanı'nda standın önünde yapıldı. Atılan sloganlar ve yapılan ajitasyon konuşmalarının ardından kitle Demokrasi Caddesi girişinde stant etrafında toplanmaya başladı. Etkinlik, Sarıgazi Ayışığı Sanat Merkezi Şiir Topluluğu'nun Sivas Katliamı ve Aysun üzerine okudukları şiirle başladı.

Saatler 20.30'a gelirken Grup Emegé Ezgi geldi, "Kurşunlara boğulsak da meydanlarda, Zincirlere vurulsak da zindanlarda", "Kanmasınlar kanmasınlar, bizi öldü sanmasınlar, şahin olduk yücelerde söyleyin ağlamasınlar" ve "Dağlarda düğün var, halaya devam" dediler.

Aralarda yapılan konuşmalarda hem gözaltılarla ilgili gelişmeler aktarıldı, hem de birkaç saat önce Şişli'de yapılan eylem ve polis saldırısına değinildi.

Saatler 21.30'a gelirken, etkinlik marşlarla, sloganlarla; 1 ve 2 Temmuz günleri yapılacak olan Sivas Katliamı Anmalarına çağrılarla bitirildi.

Etkinlik bitiminde sloganlarla Demokrasi Caddesi üzerinde yürüyen gençlere, caddeyi ablukaya alan polisler biber gazıyla saldırarak dağıtmaya çalıştı. Sarıgazi Ayışığı Ekin Sanat Derneği de polis ablukasında tutuldu.

Gözaltılar Protesto Edildi

27 Haziran günü Mücadele Birliği Platformu, bunun için Sarıgazi'de bir basın açıklaması düzenledi.

Basın açıklaması öncesi, 1 ve 2 Temmuz'da yapılacak olan Sivas Katliamı Anma Yürüyüşlerine çağrı için toplu olarak bildiri dağıtıldı ve saat 19.00'da da konuyu anlatan ajitasyonlar yaparak Demokrasi Caddesi boyunca yüründü ve Cadde'nin girişinde basın açıklaması yapıldı.

"Baskılar Gözaltılar Bizi Yıldırılmaz Mücadele Birliği Platformu" pankartının açıldığı basın açıklamasında, Anma eylemlerine çağrı için de bir pankart yer aldı ve "Sarıgazi Faşizme Mezar Olacak", "Dün Maraş'ta, Bugün Sivas'ta Çözüm Faşizme Karşı Savaşta", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegün Olacak", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız" sloganları atıldı.

Faşizmin baskılarını, onyıllardır Kürt halkına ve Alevilere, devrimcilere yaptığı katliamları anlatan bir konuşma yapıldı ve "bütün bunlar devrimin yükselişini önlemek, devrimi boğmak içindir. Bu saldırılara nasıl cevap verebileceğimizi de biliyoruz.

Sokaklar

Çözüm devrimde, faşizmin iktidarını devrimle yıkacağız. İşçilerimiz, emekçilerimiz, gençlerimiz, yoksul Kürt halkı devrimle özgürleşecek” denildi. Arkasından basın açıklaması okundu, gözaltına alınan gençlerin birkaç saat önce serbest bırakıldıkları bilgisi verildi.

Basın açıklaması, “Tüm bu gelişmeler, sermaye sınıfının dört bir yandan saldırıları gelişen devrimi bastırma çabasıdır. Cevabımız ‘Devrim önündeki bu çürümüş, kokuşmuş kapitalist sistemi yıkarak zafere ulaşacaktır. Yarın bizden yana, gelecek bizden yana’” diyerek bitirildi.

Eyleme BDP, DHF, Partizan, BDSP, ESP ve Aka-Der de destek verirken, eylem yeniden 1 ve 2 Temmuz eylemlerine yapılacak çağrı ile sonlandırıldı.

İHD’de Basın Açıklaması

28 Haziran günü de aynı konu ile ilgili İHD İstanbul Şubesi’nde bir basın açıklaması düzenledi.

Yapılan basın açıklamasında önce olayın gelişimi özetlenerek, saldırının olduğu aynı gün Kürt halkına da Şişli’de yapılan saldırıya da değinildi ve “Polis, aynı gün sadece Sarıgazi’de değil İstanbul Şişli’de de basın açıklaması yapmak için toplananlara gaz bombalarıyla saldırdı. Hatip Dicle’nin milletvekilliğinin düşürülmesini protesto etmek için toplanan kitleye vahşice saldıran polis, terör estirdi. BDP İl Başkan Yardımcılarını gözaltına alan polis, işkenceli sorgudan geçirdi... Buradan bir kez daha haykırıyoruz. Devrimi durdurmaya gücünüz yetmeyecek. Kürt ve Türk halklarının mücadele birliğini engelleyemeyeceksiniz. Sivas’taki gibi yaksanız da, 26 Haziran’daki gibi insanları gaza boşsanız ve kurşun sıksanız da sonu gelmiş bir sistemi korumaya gücünüz yetmeyecek. Halklarımız özgürlüklerini almak için mücadeleyi sürdürecektir ve bir gün mutlaka zaferi kazanacaklardır” denildi.

Sonra Sami Tunca gözaltına alınışını ve yaşadıklarını anlattı. Gözaltına alınırken Sarıgazi halkının kendisini polise vermek istememesi üzerine yaşanan olayları, polisin tüm halka yönelik saldırısını anlattı ve araca bindirildikten sonra tenha bir yere götürülüp orada kendisine kabadayak atıldığını, karakola götürüldükten sonra da saldırıların devam ettiğini, üzerinde sandalye kırıldığını söyledi. Aradan 2 gün geçtiği için darp izlerinin kısmen iyileştiğini söyleyen Sami Tunca, özellikle kafasına darbe aldığını ifade ederek, kolu ve boynunda oluşan izleri gösterdi. Caddede polisin 2 şarjör mermi boşalttığını söyleyen Tunca, ailelerin olay yerinden getirdiği boş kovanları gösterdi.

Söz alan Avukat Sevinç Sarıkaya da gençlerin gözaltına alınmasından 2-3 saat sonra Yenidoğan Polis Karakolu’na gittiğini, burada gözaltı olduğunun savcılığa henüz haber verilmediğini, ancak saat 23.00 civarında savcılığa gözaltının bildirilip işlem yapıldığını söyledi. Saçlarından sürüklenerek gözaltına alınan genç kadın işçilerde de darp olduğunu ve ciddi miktarda saçlarının koparıldığını da söyleyen avukat, görüşme yaptıkları odada yerde Sami Tunca’nın kanlarını gördüğünü ve saatlerce o yaralı halde kelepçeli olarak bekletildiğini anlattı. Kendisine ve gelen ailelere polisin kaba davranışlarını, emniyet amiri tarafından karakoldan kovulmalarını ve yasal olarak görevini yerine getirilmesine engel olduğunu, hakarete uğradığını ifade etti.

Tunca’nın hastanede de muayene edilmeden sadece “vücudunda ekimozlar” olduğuna dair rapor verildiğini ve emniyetin bu rapor dahi kendisine tam olarak göstermediklerini söyleyen avukat, müvekkillerine isnat edilecek herhangi bir suç bulunmadığını, herhangi bir “araması” çıkmadığını söyleyerek “polise mukavemet” suçu ile ertesi gün yine kendisine bilgi verilmeden savcılığa götürüldüklerini, buradan serbest bırakıldıklarını anlattı ve konu ile ilgili suç duyurusunda bulunacaklarını anlattı.

Basının sorularının ardından aldığı darp izlerinin fotoğraflarını ve boş mermi kovanlarını gösteren Tunca, basın açıklamasının bitmesinin ardından muayene olmak ve rapor almak için THİV’e gitti. □

İzmir’de 2 Temmuz Mitingi

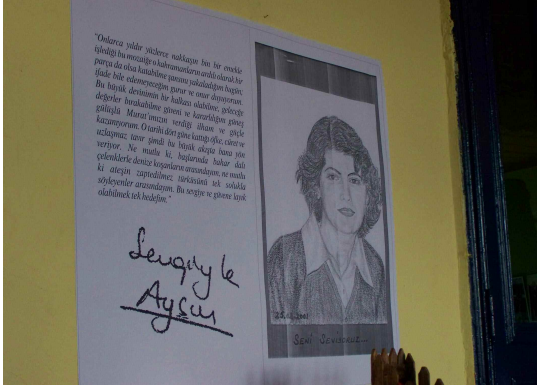
Sivas Katliamının yıldönümüne yakın, İzmir’in emekçi mahallelerinde “Gerçek Özgürlükler Devrimle Kazanılacak” başlıklı bildiri ve “2 Temmuz Sivas Katliamını Unutmadık Hesap Soracağız”, “Dün Maraş’ta Bugün Sivas’ta Çözüm Faşizme Karşı Savaşta” yazılı pullamalar yoğun bir şekilde yapılarak emekçilere anma mitingine katılım çağrısı yapıldı.

2 Temmuz saat 17.00’de Cumhuriyet Meydanı’nda toplanarak Gündoğdu Meydanı’na yüründü. Mitinge Alevi Bektaşî Federasyonları İzmir Bileşenleri ve İzmir Yöre Dernekleri, Pir Sultan Abdal Kültür Dernekleri İzmir Şubeleri, Ege Bölgesi Demokrat Dernekler Federasyonu İzmir, Demokratik Anayasa Eşit Yurttaşlık Hakkı/İzmir Dersim Dernekleri Federasyonu, KESK Şubeler Platformu, Tümtis, TMMOB, Emek Demokrasi ve Özgürlük Bloğu, BDSP, DHF ve Mücadele Birliği Platformu’nun yanı sıra birçok demokratik kitle örgütü de katıldı. Gündoğdu Meydanı’na gelindiğinde Alevi Bektaşî Federasyonları adına konuşmaların ardından kısa bir semah gösterisi ve saygı duruşu yapıldı. Konuşmaların ardından kısa bir müzik dinletisi yapılarak anma mitingi sona erdirildi.

Bizler de Mücadele Birliği Platformu olarak Hilton yol kavşağından “Asimilasyona, İnkara, İmhaya Karşı Yaşasın Ezilen Halkların Mücadele Birliği” pankartıyla yürüyüşe başladık. Yürüyüş sırasında Sivas Katliamına yönelik yapılan ajitasyon konuşmalarıyla birlikte “Dün Maraş’ta Bugün Sivas’ta Çözüm Faşizme Karşı Savaşta”, “Sivas’ın Ateşi Katilleri Yakacak”, “Bütün İktidar Emeğin Olacak”, “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak”, “Yaşasın Halkların Mücadele Birliği”, “Zindanlar Yıkılsın Tutaklara Özgürlük” sloganları da haykırıldı. Ajitasyon konuşmalarının arasında Sivas’ta Madımak Oteli önünde gerçekleştirilecek anmaya yapılan saldırı da protesto edildi. Cumhuriyet Meydanı’na girerken kitle, Mücadele Birliği Platformu pankartını alkışlarla karşıladı.

**Dün Maraş’ta Bugün Sivas’ta
Çözüm Faşizme Karşı Savaşta
Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız
Mücadele Birliği / İzmir**

Aysun Bozdoğan Ayışığı'nda Anılıyor

Bir 26 Haziran daha... Aysun Bozdoğan'ın ölümsüzlüğe uğurlanışının yıldönümü... Ayışığı Sanat Merkezleri Konferansı için Taksim'de Ayışığı Sanat Merkezi'nde toplanmış olan İzmir, Ankara, Mersin, Adana, Hatay ve Antep'ten gelen sanat emekçileri, Aysun Bozdoğan'ı bir etkinlikle andılar.

Öğle saatlerinde başlayan etkinlik, Aysun'un seslendirdiği parçalarla ve yazdığı bir mektubunun okunmasıyla başladı. Aysun Bozdoğan nezdinde tüm devrim savaşçıları için yapılan saygı duruşunun ardından, O'nu anlatan bir konuşma yapıldı. "Aysunumuz Çukurovalıdır... Tepeden tırnağa Akdeniz... Çukurovalının sarı sıcaklığı, yiğitliği, ince sabırlılığı, çalışkanlığı, toprağın bir ana gibi insanı kucaklaması..."

Bu girişin ardından Aysun'un devrimci mücadele ile tanışmasını, öğrenci mücadelesini, sonra Ekin Sanat mücadele sürecini, tutsaklığını, ölüm orucuna girişi ve ölümsüzleşmesi anlatıldı. Ve çeşitli illerden gelen sanat merkezi emekçileri Aysun'un mektupları ve günlüğünden bölümler okudular.

Ölüm Orucu Savaşçısı Remzi Aydın "Böyle bir topluluk önünde Aysun'u anlatmak benim için çok heyecan verici" dedi ve "96'da Ölüm Oruçları sürecinde tanışmıştık. O zamanlar düşünmemiştim hiç Ölüm Orucuna gireceğimi, Aysun düşünmüş müdür bilmiyorum. Ben onun bıraktığı bayrağı devraldım. O 26 Haziran günü ölümsüzleşti, ben 26 Haziran günü başladım eyleme. İlk işim, O'nun ve Sibel'in resimlerini duvarıma asmak oldu. Zafere ulaşır mıyız diye merak ediyordum ilk günlerde, sonra ilerleyen günlerde anla-

dım ki, her geçen gün bir zaferd. Ben hala zafere ulaşmak için yürüyorum. Yoldaşlarımızın güzel bir sözü vardı: 'Ya Devrim Ya Ölüm' Onların payına ölüm düştü, bize de Devrim düşüyor. Sonuna kadar bu yolda yürüyeceğimize inanıyorum" dedi.

Yine Ölüm Orucu Savaşçısı Serpil Cabadan da Aysun'un hep Ölüm Orucu ile anıldığını anımsatarak, "Her savaşçı son eylemiyle anılır, ama O'nu tüm yönleriyle anlatmak lazım" dedi ve "Her savaşçı zafer bekler, Aysunumuz da... Bir gün Aysun'la sohbet ediyorduk Ölüm Orucunda iken. Zaferden sonrasını, hastane dönüşümü, bunun nasıl olacağını konuşmaya başladık. Ona şunu anlattım: '95'te Ümraniye tabutluğu açılmıştı, ve buna karşı süresiz açlık grevleri başlamıştı. Talebimiz kabul edildi ve tabutluk kapatıldı. Ring araçlarıyla oradan tutsaklar getirilmişti. Bunu duyunca yüzlerce tutsak maltaya çıktık. Kapı açıldı ve yoldaşlar, siperdaşlar girdi içeri, malta alkıştan çınladı. Bu benim cezaevinde yaşadığım ilk zafer duygusuydu. Gelenlerin yüzünde ve karşılayanların yüzünde aynı aydınlık vardı. Ve biz zaferi kazandığımızda gene bir arada olacağız. Bu 95'teki gibi değil. Çok daha büyük bir mutluluk olacak. Biz yine zafer istiyoruz, kendi zaferimizi yaratacağız" dedi.

Aysun'un Ekin Sanat hayatına başladığı İzmir'den bir yoldaşı bir anısını anlattı. "Uzun süredir tanıdığımız 'Toprak Çocukları' vardı. Gene karşılaştık, konuştuk. Bize sanat merkezinin açılışında bir bayan yoldaşla tanıştıklarını ve onun ne kadar sıcak kanlı, iyi olduğunu anlattılar, O'nu sordular, nasıl iyi mi diye. Hangi yıl, hangi açılış olduğunu sorduk ve 90'lar-

dan, Mart Ekin Sanat Merkezi'nden ve Aysun yoldaştan bahsettiklerini anladık. Anlattık, önce Ölüm Oruçlarını, sonra Aysun'un ölümsüzleşmesini..." Yine İzmir Ayışığı Ekin Sanat Merkezi'nden genç bir yoldaş da ne zaman kendisini güçsüz hissetse Aysun'un resmine baktığını anlattı ve "bayrağını en yükseğe taşıyacağız" dedi.

Zindandan bir yoldaşı ise, Aysun'la uzun süreli tanışıklıklarının olmadığını, onu dışarıda sadece 2 kez bir korsan gösteride karşılaştıklarını sonra da 19 Aralık günlerinde zindanda çatışma sırasında birlikte olduklarını anlattı. Gazlardan zehirlenmeye karşı barikatın ön taraflarındaki nöbetçilere elinde yoğurt zorla yedirdiğini anlattı. "Etrafıma baktığımda Aysun olmak isteyen, onun gibi olmak istediğini söyleyen gençler var, gençliğe o gözle bakmak gerekiyor, geleceğin Aysunları olarak" dedi.

Bir işçi yoldaşı da, "97'de İstanbul'a ilk geldiğimde yeğenim beni sanat merkezine getirmişti. Aysun yoldaş orada karşılamış ve bana orayı tanıtmıştı. İlk defa devrimcilerin geldiği bir sanat merkezine geliyordum ve böyle bir paylaşımı ilk defa görmüştüm. Hiç tanımadığı bir insanla böyle bir paylaşımına giren insanlarla hiç tanışmamıştım. (...) Böyle insanlar oldukça mücadelemiz devrime ulaşacak" derken, bir basın emekçisi de Aysun'un ölüm haberini ilk aldıkları anı anlattı. Ve İzmir'den bir yoldaşı da Aysun'un ölümsüzleştiği haberini alan gözleri görmeyen bir anayı anlattı.

Yoldaşları ve onu tanıyanların onun mektuplarından kısa alıntılar ve onunla ilgili kısa anılarının anlatımlarının ardından etkinlik sona erdi. □

YENİ EVRE'NİN SANATINA VE SANATÇISINA MERHABA

Ayıışığı Sanat Merkezi olarak 8 yıldır kesintisiz bir şekilde devam ettirdiğimiz konferansımız 23-26 Haziran tarihleri arasında yapıldı. Bir önceki sene 26 Haziran tarihinin seçilmesi bir tesadüf değildi. Bu tesadüf olmayan tercihimizi kalıcılaştırmak için konferanslarımızın adını Aysun Bozdoğan Ekin Sanat Konferansı olarak değiştiriyoruz.

Ekin-Sanat Konferansımız Yeni Evre'de Sanat üst başlığı altında "sanat bir meta mıdır", "sponsorlar olmadan sanat yapılabilir mi", "gösteri toplumunun bir parçası mıyız", "telif hakkı, fikri mülkiyet hakkı, patent hakkı nedir" diye sordu ve bu sorularına dört gün boyunca cevap bulmaya çalıştı. Tüm oturumların sonucunda şunu gördük ki, bir sanatçı olarak eserimizi metalaştırmak istemiyor ve piyasa kaygısı taşımadan özgün yaratıma yönelmek istiyorsak, sponsorların bizi hapsetmek istediği tekellerin bol ödüllü, bol paralı zindanına hapsolmek istemiyorsak, Borusan'ın, Eczacıbaşı'nın, Efes'in reklamcısı olmak istemiyorsak, kendi sanatsal emeğimizin insanlığın yarattığı toplumsal emeğin bir parçası olduğunu biliyor ve bu bilinçle üretiyorsak, onu kendi özel mülkiyetimize değil de insanlığa armağan etmek istiyorsak, hem kendimizi hem de eserimizi gösteri toplumunun bir parçası olmaktan kurtarmak istiyorsak, çok şey istiyoruz demektir.

Aslında bir tek şey istiyoruz: Emeğin yarattığı bütün dünyayı istiyoruz.

Ama kapitalizm emeğin yarattığı dünyayı yok ediyor. Sanatı, bilimi, felsefeyi kendi özünden uzaklaştırıp bir yıkım aracına dönüştürmek istiyor. Sanat bu soysuzluğa hayır diyerek gerçek özgürlüğün yaratımı mücadelesinde ben de varım diyor.

Konferansımız Yeni Evre'nin yeni sanatçıları bu geçiş çağına uygun mücadeleye davet ediyor. Sanatın, bilimin, felsefenin değiştirici dönüştürücü gücünü devrimler çağında bir kez daha kapitalizmin karşısına etkin ve güçlü bir silah olarak çıkaralım.

Yeni Evre'nin, geçiş çağının sanatına ve sanatçısına merhaba...

**Ayıışığı
Sanat Merkezi**

Karanlıkları Yüreğinin Rengiyle Boyayan 'AYIŞIĞI'mıza Çevrili Yüzümüz

Aysun Bozdoğan'ı, ölüm-süzleşmesinin 10. yılında, Ayıışığı Sanat Merkezi olarak düzenlediğimiz bir etkinlikle anıdık. Etkinliğimiz 26 Haziran Pazar günü saat 14.00'te başladı.

Anma etkinliğimizin, yeni yerine taşınan Ayıışığımızda yaptığımız ilk etkinlik olmasından dolayı ayrı bir heyecan yaşadık.

"Yaşam hükmünü sürsün diye yürünürken / Öğle güneşinin akşama yöneldiği zamanda / Ayıışığı gözleriyle yıldızlara 'MERHABA' dedi / Ve o günden beri / yeryüzünde doğan Ayıışığı ile anılır oldu / Karanlıkları yüreğinin rengiyle boyayan 'AYIŞIĞI'mıza çevrili yüzümüz, sözümüz, inancımız ve huncumuzla yürüyoruz kıpkızıl sabahlara..." dizeleriyle başlayan etkinliğimiz, tüm devrim savaşçıları için yapılan saygı duruşuyla devam etti. Saygı duruşu esnasında hep birlikte Nazım Hikmet'in Güneşi İçenlerin Türküsü okundu.

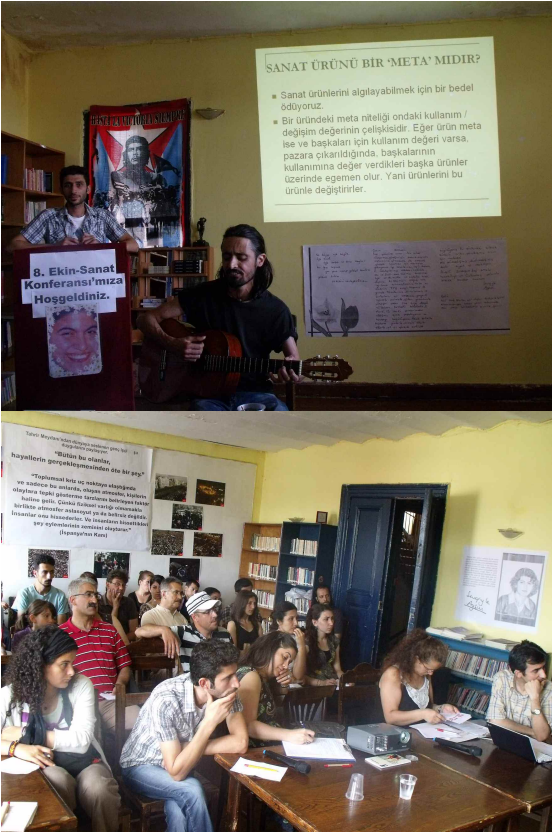
Ardından, 19 Aralık katliamı ve öncesindeki süreç anlatıldı. Daha sonra kürsü, genç bir yoldaşımıza bırakıldı. Genç yoldaşımız, sanatıyla ve kavgasıyla Aysunumuzu bizlere anlattı. Aysun'un mücadeleye atılmasından ölümsüzleşmesine kadarki hayatına değinen yoldaşımızın ardından, Ekin Şiir Atölyesi Aysun'a yazılmış şiirleri okuyarak bizleri duygulandırdı. Öyle ki, ilk defa etkinliğimize katılan arkadaşlarımızın gözlerindeki o kin, o öfke... Zaman zaman gözyaşlarını tutamayan arkadaşlarımız, adeta kapitalist sistemi yıkacak olan dinamiklerin ne kadar güç biriktirdiğini gösteriyordu bizlere.

Şiirlerin ardından son olarak "Özgür Kürsü" bölümüne geçildi. Özgür Kürsü bölümünde Mücadele Birliği Platformu temsilcisi arkadaşımız, emperyalist kapitalist sistemin gelmiş olduğu Yeni Evreye değinerek, 19 Aralık katliamı sürecini Yeni Evreden bağımsız bir şekilde ele almamak gerektiğine, Yeni Evrede Leninist politikaların zindanlarda da doğruluğunun ispatlandığına, Türkiye ve Kürdistan'da devrim olgusunun güçlendiğine ve tarihteki bütün devrimlerde olduğu gibi bizde de zindan sorununun bir devrim sorunu olduğuna, devrim sürecindeki en temel sorunlarımızdan birinin tutsakların özgürleştirilmesi sorunu olduğu ve devrimci tutsakların özgürleştirilmeden emekçi sınıfların da asla özgürleşemeyeceğine değindi. Temsilci arkadaşımız, Leninistlerin bu süreçte iktidar bakış açısını, ulusların kendi kaderini tayin etmesi ilkesini ve bunların yanı sıra zindanların yıkılıp tutsakların özgürleştirilmesi politikasını kitlelere taşıması gerektiğine de değinerek konuşmasını sonlandırdı.

Daha sonra katılımcı arkadaşlar Aysun'a dair duygu ve düşüncelerini paylaştı. Bazı katılımcılar okudukları şiirler ve Aysun'a yazılmış mektuplarla herkesi duygulandırdılar.

Yaklaşık bir buçuk saat süren etkinliğimizi öfkemizi kuşanarak sona erdirdik.

Antep Ayıışığı Sanat Merkezi

26 Haziran 2011 ŞİŞLİ

KÜRT HALKI YALNIZ DEĞİLDİR

Sivas

Sarıgazi

2 U N U T T U R M A Y A C A Ğ I Z
T E M M U Z 1 9 9 3 S İ V A S

Yenidoğan

Güzeltepe

Antep

İzmir